

OTKRIVANJE

SEDAM CRKVENIH DOBA

5. POGLAVLJE

PERGAMSKO CRKVENO DOBA

Otkrivenje 2, 12 - 17

"I anđelu crkve u Pergamu napiši: Ovo govori Onaj koji ima oštar dvosjekli mač.

Znam tvoja djela i gdje prebivaš, ondje gdje je prijestolje Sotonino, i čvrsto se držiš Moga Imena te nisi zaniijekao vjeru Moju, čak ni u one dane kada je Antipa, Moj vjerni svjedok, ubijen kod vas gdje prebiva Sotona.

Ali imam protiv tebe nešto jer imaš ondje nekih što drže doktrinu Bileama, koji je poučio Balaka da postavi kamen spoticanja pred sinove Izraelove te su jeli žrtvovano idolima i bludničili.

Tako i ti imaš onih što drže doktrinu nikolaita, koju Ja mrzim.

Pokaj se; inače dolazim k tebi uskoro i borit ću se s njima mačem usta Svojih.

Tko ima uho, neka čuje što Duh govori crkvama! Onome tko pobijedi ću dati jesti od mane skrivene; i dat ću mu kamen bijeli, a u kamenu napisano novo ime koje nitko ne zna, osim onoga koji ga prima."

PERGAM

Pergamum (drevno ime) se smjestio u Miziji u predjelu navodnjenom trima rijekama od kojih je jednom bio povezan s morem. Opisan je kao najslavniji grad u Aziji. Bio je to grad kulture s drugom knjižnicom odmah iza one u Aleksandriji. Ipak, bio je to grad velikog grijeha, prepušten razvratnim obredima proslavljanja Asklepija koga su proslavljali u obliku žive zmije koja je bila smještena i hranjena u hramu. U ovom je lijepom gradu s navodnjavanjem nasadima, javnim šetalištima i parkovima živjela mala skupina odanih vjernika koji nisu bili nasamareni vanjskom uglađenošću ljepote i koji su se zgražali nad sotonskim proslavljanjem koje je ispunjavalo to mjesto.

DOBA

Pergamsko je doba trajalo oko tristo godina, od 312. do 606. godine nakon Krista.

GLASNIK

Koristeći naše od Boga dano pravilo za odabir glasnika svakom dobu, to jest biramo jednog čija je služba najbliža onoj prvog glasnika, Pavla, bez oklijevanja proglašavamo da je Martin pergamski glasnik. Martin je rođen 315. godine u Mađarskoj. Međutim, u životu je djelovao u Francuskoj gdje je radio u i oko Toursa kao biskup. Umro je 399. godine. Ovaj je veliki svetac bio stric drugog divnog kršćanina, svetog Patrika od Irske.

Martin se obratio Kristu dok je išao za karijerom kao profesionalni vojnik. Još dok se bavio ovim zanimanjem, dogodilo se vrlo upečatljivo čudo. Zabilježeno je da je prosjak ležao bolestan na ulicama grada gdje je Martin bio na dužnosti. Zimska je hladnoća bila više nego što je mogao podnijeti jer je bio slabo odjeven. Nitko nije obraćao nikakvu pozornost na njegove potrebe dok nije naišao Martin. Vidjevši nepriliku ovog siromaha, ali budući da nije imao dodatnu odjeću, skinuo je svoj ogrtač, prerezao ga svojim mačem na dva dijela, i ogrtačem omotao čovjeka koji se smrzavao. Pobrinuo se za njega najbolje što je mogao i otišao svojim putem. Te mu se noći Gospod Isus ukazao u viziji. U njoj je On stajao kao prosjak, omotan polovicom Martinovog ogrtača. Progovorio mu je i rekao: "Martin, iako je samo novoobraćenik, odjenuo Me u ovaj ogrtač." Od tada nadalje, Martin je nastojao služiti Gospodu svim svojim srcem. Njegov je život postao niz čudesa očitujući silu Božju.

Napustivši vojsku i postavši vođa u crkvi, zauzeo je vrlo ratoborno stajalište protiv idolopoklonstva. Sasjekao je gajeve, razbio likove i porušio oltare. Kad se suočio s poganima zbog svojih djela, izazvao ih je na skoro isti način na koji je Ilija Baalove proroke. Ponudio se da ga se sveže za stablo s njegove donje strane tako da ga, kad ga odsijeku, zgnječi osim ako ne intervenira Bog i ne zaokrene stablo dok pada. Lukavi su ga pogani svezali za stablo koje je raslo na obronku brežuljka uvjereni da će prirodna sila gravitacije prouzročiti da stablo padne tako da ga zgnječi. Baš kad je stablo počelo padati, Bog ga je zamahnuo uokolo i uzbrdo suprotno svim prirodnim zakonima. Zgnječeni su razbježali pogani kad je stablo palo na nekolicinu njih.

Povjesničari su priznali da je u barem tri prigode podigao mrtve vjerom u Isusovo Ime. U jednom se slučaju molio za mrtvo dijete. Pružio se nad djetetom poput Elizeja i pomolio. Ono se vratilo u život i zdravlje. Drugom je prigodom bio pozvan pomoći osloboditi brata kojeg su vodili u njegovu smrt u vrijeme

velikog progonstva. Dok je on stigao siroti je čovjek već bio mrtav. Objesili su ga o stablo. Tijelo mu je bilo beživotno, a oči mu stršile iz očnih šupljina. Ali Martin ga je spustio i kad se pomolio čovjek se vratio u život i svojoj radosnoj obitelji.

Martin se nije nikada bojao neprijatelja, bez obzira tko on bio. Stoga se otišao osobno suočiti sa zlim carem koji je bio odgovoran za smrt mnogih Duhom ispunjenih svetih. Car ga nije htio saslušati, pa je Martin otišao posjetiti carevog prijatelja, jednog Damaza, okrutnog rimskog biskupa. Ali se biskup, budući da je bio takozvani kršćanin od lažnog trsa, nije htio zauzeti. Martin se vratio u palaču, ali tada su vrata bila zaključana i nisu mu dopustili ući. Legao je ničice pred Gospoda i molio se da može ući u palaču. Čuo je glas koji mu je naredio da ustane. Kad je to učinio, vidio je da se vrata otvaraju sama od sebe. Ušao je u dvor. Ali drski vladar nije htio okrenuti svoju glavu i razgovarati s njim. Martin se ponovno pomolio. Iznenađena je sa sjedišta prijestolja sama od sebe došla vatra, a nesretni je car brzo umakao. Zasiurno, Gospod ponižava ohole i uzvisuje ponizne.

Njegov je žar u služenju Gospodu bio takav da se davao snažno uzbunio. Neprijatelji istine su unajmili atentatore da ubiju Martina. Kradomice su došli u njegovu dom i taman kad su ga htjeli ubiti, on je stao uspravno i otkrio svoje grlo prema maču. Kad su skočili naprijed, iznenađena ih je Božja sila odbacila nazad preko sobe. Toliko su bili svladani u toj svetoj i strašnoj atmosferi da su puzali na svojim rukama i koljenima i preklinjali za oprostjenje što su mu pokušali oduzeti život.

Prečesto se ljudi, kad su zamjetno upotrijebljeni od Gospoda, uzohole. Ali s Martinom nije tako. On je uvijek ostao ponizan sluga Božji. Jedne noći dok se pripremo doći za propovjedaonicu, u njegovu je radnu sobu došao prosjak i zatražio nešto odjeće. Martin je uputio prosjaka svom glavnom đakonu. Bahati mu je đakon zapovjedio da ode. Nato se on vratio k Martinu. Martin je ustao i dao prosjaku svoju vlastitu finu haljinu i naredio đakonu da mu donese drugu haljinu koja je bila slabije kvalitete. Te je noći dok je Martin propovijedao Riječ stado Božje vidjelo oko njega blagi bijeli sjaj svjetla.

To je zasiurno bio velik čovjek, istinski glasnik tom dobu. Nikad željan ničega osim ugoditi Bogu, živio je vrlo posvećenim životom. Nikad ga se nije moglo nagovoriti da propovijeda dok se prvo nije molio i bio u takvom duhovnom stanju da zna i preda puni naum Božji po Duhu Svetom poslanom s neba. Često bi držao ljude da čekaju dok se on molio za potpunu sigurnost.

Samo znati o Martinu i njegovoj moćnoj službi moglo bi nekoga navesti da misli da se progonstvo svetih smanjilo. Nije tako. Još uvijek ih je davao posredstvom zlih uništavao. Bili su spaljivani na lomači. Bili su prikucavani čavlima na debla licem prema dolje i na njih su puštani divlji psi tako da su psi trgali meso i utrobu, ostavljajući žrtve da umiru u strašnoj mucu. Bebe su čupane iz trudnica i bacane svinjama. Ženama su rezali grudi i prisiljavane su da stoje uspravno dok je svaki otkucaj srca izljevao krv dok se nisu srušile mrtve. A tragedija je bila čak i veća misliti o tome kad se shvati da ovo nije bilo samo djelo pogana, već su ga mnogo puta prouzročili takozvani kršćani koji su smatrali da čine Bogu uslugu istrebljujući ove lojalne vojnike križa koji su zastupali Riječ i pokornost Duhu Svetom.

Ivan 16, 2: "Iz sinagoga će vas izopćivati. Štoviše, dolazi čas kada će svatko tko vas ubije misliti da Bogu služi." Mt. 24, 9: "Tada će vas na muke predavati i ubijati; i svi će vas narodi mrziti zbog Moga Imena."

Martin je bio istinski potvrđen znamenjem i čudesima, silom Duha kao glasnik tom dobu. Ali ne samo da je mu je podarena velika služba, on sam je bio zauvijek vjieran Riječi Božjoj. Borio se protiv organizacije. Odupirao se grijehu na visokim mjestima. Bio je branitelj istine u riječi i djelu i živio potpun život kršćanske pobjede.

Jedan je životopisac o njemu pisao na ovaj način. "Nikad ga nitko nije vidio ljutog ili uznemirenog ili da žaluje ili se smije. Uvijek je bio jedan te isti i činio se nečim besmrtnim, noseći na svom licu neku vrstu nebeske radosti. Na njegovim usnama nikad nije bilo ništa osim Krista, u njegovom srcu nikad ništa osim pobožnosti, mira i sažaljenja. Često je plakao zbog grijeha čak i svojih kritičara koji su ga, kad je bio tih i odsutan, napadali zmijskim usnama i otrovnim jezicima. Mnogi su ga mrzili zbog vrlina koje oni sami nisu posjedovali i nisu mogli oponašati i, nažalost, njegovi su najogorčeniji napadači bili biskupi."

POZDRAV

Otk. 2, 12b: "Ovo govori Onaj koji ima oštar dvosjekli mač."

Poruka trećem crkvenom dobu samo što nije izašla. Treća scena ove odvijajuće drame o "Kristu usred Svoje crkve" samo što nije otkriven. S glasom poput trube Duh predstavlja Jednog bez premca: "Onog koji ima oštar dvosjekli mač!" Kako je ovo predstavljanje uvelike različito od vremena kad je Pilat predstavio Janje Božje odjeveno u izrugujuću grimiznu haljinu, izudarano i okrunjeno trnjem, govoreći: "Evo Kralja vašega!" Sada, odjeven dostojno kralja i okrunjen slavom stoji uskrsli Gospod: "Krist - Božja sila."

U ovim se riječima: "Onaj koji ima oštar dvosjekli mač," nalazi još jedno otkrivenje Božanstva. U

efeškom je dobu, sjetit ćete se, On bio opisan kao nepromjenjivi Bog. U smirnijskom smo Ga dobu vidjeli kao JEDNOG ISTINSKOG Boga i uz Njega nije bilo drugog. Sada je u ovom pergamskom dobu daljnje otkrivenje Njegovog Božanstva opisanog Njegovom povezanošću s oštrim dvosjeklim mačem koji je Riječ Božja.

Heb. 4, 12: "Živa je, uistinu, Riječ Božja i djelotvorna; oštija od svakog dvosjeklog mača pa prodire do rastavljanja duše i duha, zglobova i moždine te proniče misli i nakane srca."

Ef. 6, 17: "I uzmite mač Duha, to jest Riječ Božju."

Otk. 19, 13 i 15a: "Ogrnut je ogrtačem umočenim u krv, a ime Mu glasi: Riječ Božja. Iz usta Mu izlazi oštar dvosjekli mač."

Ivan 1, 1 - 3 "U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše s Bogom - i Riječ bijaše Bog. Ona (Riječ) u početku bijaše s Bogom. Sve je po Njoj postalo i bez Nje nije postalo ništa što je postalo."

Ivanova 5, 7: "Jer troje je što svjedoči na Nebu: Otac, Riječ i Duh Sveti; i to je troje JEDNO."

Sada možemo vidjeti Njegovu povezanost s Riječju. ON JE RIJEČ. To je tko On jest. RIJEČ U NJEGOVOM IMENU.

U Ivanu 1, 1 gdje kaže: "U početku bijaše Riječ," korijen iz kojeg dobivamo naš prijevod za "Riječ" je "Logos", što znači "misao ili koncepcija". Ima dvostruko značenje "misli" i "govora". Dakle, "izražena misao" je "riječ", "ili riječi". Nije li to divno i lijepo? Ivan kaže da je koncepcija Boga bila izražena u Isusu.

I Pavao kaže istu istijanu stvar u Heb. 1, 1 - 3: "Bog koji je nekoć više puta i na više načina govorio ocima po prorocima, u ove posljednje dane progovorio nam je po Svome Sinu (Logosu), kojeg je postavio baštinikom svega, po kojem je i sazdao svjetove. On, koji je sjaj slave Njegove i savršeni otisak Njegove Osobe te sve nosi Svojom snažnom Riječju, sam ostvarivši očišćenje naših grijeha, sjede zdesna Veličanstvu u visinama." Bog je postao izražen u osobi Isusa Krista. Isus je bio savršeni otisak Boga.

Ponovno u Ivanu 1, 14: "I Riječ je tijelom postala i prebivala među nama." Sama Božja bit je tijelom postala i prebivala među nama. Veliki Bog-Duh kome nijedan čovjek nije mogao pristupiti, koga nitko od ljudi nije vidio niti Ga može gledati, bio je sada ušatoren u tijelu i prebivao među ljudima izražavajući ljudima puninu Boga.

Ivan 1, 18: "Boga nitko nikada nije vidio; jedinorođeni Sin, koji je u krilu Očevom, On Ga je objavio."

Bog koji bi ponekad očitovao Svoju prisutnost oblakom ili ognjenim stupom koji je ljudska srca ispunjavao strahom, ovaj je Bog, čije su suštinske karakteristike bile obznanjene samo otkrivenjem riječi kroz proroke, sada postao Emanuel (Bog s nama) objavljujući Sebe. Riječ "objaviti" uzeta je iz grčkog korijena kojeg često prevodimo kao tumačenje, što znači temeljito objasniti i razjasniti. To je ono što je učinila živa RIJEČ, Isus. Donio nam je Boga jer je On bio Bog.

Otkrio nam je Boga s takvom savršenom jasnoćom da je Ivan o Njemu mogao reći u 1 Iv. 1, 1 - 3: "Ono što je bilo od početka, što smo čuli, (Logos znači govor) što smo vidjeli očima svojim, što smo promotrili i ruke naše opipale o Riječi Života, jer Život se očitovao, i vidjeli smo to i svjedočimo, i navješćujemo vam Život vječni koji je bio s Ocem i očitovao se nama. Ono što smo vidjeli i čuli, navješćujemo vama da i vi imate zajedništvo s nama; a naše je zajedništvo s Ocem i sa Sinom Njegovim, Isusom Kristom." Kad je Bog bio istinski otkriven, bio je očitovan u tijelu. "Tko je vidio Mene, vidio je Oca."

Dakle, natrag u Heb. 1, 1 - 3 napomenuli smo da je Isus bio savršeni otisak Boga. On je bio Bog koji se u čovjeku izražavao čovjeku. Ali u ovim stihovima postoji nešto drugo za primijetiti, naročito u stihu jedan i dva.

"Bog koji je nekoć više puta i na više načina govorio ocima po prorocima, u ove posljednje dane progovorio nam je po Svome Sinu."

Želim da primijetite, ovdje ćete na margini svoje Biblije vidjeti ispravak. Riječ "po" nije ispravan prijevod. Trebalo bi biti "U". Ne "po". Onda ispravno kaže: "Bog je nekoć govorio ocima U prorocima pomoću Riječi."

Sam. 3, 21b: "Gospod se otkrio Samuelu u Šilu Riječju Gospodnjom."

To savršeno izlaže 1 Iv. 5, 7: "Duh i Riječ su JEDNO". Isus je otkrio Oca. Riječ je otkrila Oca. Isus je bio živa Riječ. Hvala Bogu, On je danas još uvijek ta živa Riječ.

Kad je Isus bio na zemlji, rekao je: "Ne vjeruješ li da sam Ja u Ocu i Otac u meni? Riječi koje vam govorim ne govorim od Sebe, nego Otac koji prebiva u Meni čini djela." Iv. 14, 10.

Ovdje je vrlo očito izloženo da je savršeno očitovanje Boga u Sinu bilo po Duhu koji prebiva unutar očitovanom u Riječi i djelima. To je upravo ono što smo cijelo vrijeme naučavali. Kad se nevjesta vrati da bude nevjesta Riječ, ona će donositi upravo ona djela koja je donosio Isus. Riječ je Bog. Duh je Bog. Oni su svi JEDNO. Jedno ne može djelovati bez drugog. Ako netko istinski ima Duha Božjeg, imat će Riječ Božju. Tako je to bilo s prorocima. Oni su imali Duha Božjeg koji prebiva unutar i njima je došla Riječ. Tako je to bilo s Isusom. U Njemu je bio Duh bez mjere i Njemu je došla Riječ. (Isus je počeo i činiti i NAUČAVATI. Moja doktrina nije Moja vlastita, već od Oca koji Me poslao. Djela apostolska 1, 1; Iv. 7, 16)

Sjetite se sada, Ivan Krstitelj bio je oboje, prorok i glasnik svog dana. Bio je ispunjen Duhom Svetim od majčine utrobe. Kad je krstio u Jordanu, došla mu je Riječ Božja (Isus). Riječ uvijek dolazi istinski Duhom ispunjenima. To je dokaz ispunjenja Duhom Svetim. To je ono što je Isus rekao da će biti dokaz. Rekao je: "A Ja ću moliti Oca i On će vam poslati drugog Tješitelja da ostane s vama zauvijek: Duha istine, koga svijet ne može primiti." Sad znamo što je Istina.

"Tvoja je Riječ Istina." Iv. 17, 17b.

Ponovno u Ivanu 8, 43: "Zašto ne razumijete Moj govor? Jer niste sposobni slušati Riječ Moju!"

Jeste li primijetili da je Isus rekao da svijet ne može primiti Duha Svetoga? Pa, u ovom stihu kojeg sam upravo pročitao nisu mogli niti primiti Riječ. Zašto? Zato što su Duh i Riječ jedno i ako imate Duha Svetoga kao proroci, Riječ dolazi vama. Vi ju primajte.

U Ivanu 14, 26: "A Tješitelj - Duh Sveti - koga će Otac poslati u Moje ime, POUČAVAT će vas o svemu i podsjetiti vas na sve što sam vam govorio."

Ovdje ponovno nalazimo da Riječ dolazi zbog Duha Božjega.

Ponovno u Ivanu 16, 13: "No kada dođe On, Duh Istine (Riječ), uvest će vas u svu istinu: (Tvoja je Riječ Istina.) i neće govoriti sam od Sebe, nego će govoriti (Riječ) što čuje (Riječ Božju) i navješćivati vam ono što će doći." (Duh donosi Proročku Riječ).

Želim da vrlo pažljivo primijetite da Isus nije rekao da je dokaz krštenja Duhom Svetim bio govor u jezicima, tumačenje, prorokovanje ili vikanje i plesanje. Rekao je da će dokaz biti da ćete biti u ISTINI, bit ćete u Riječi Božjoj za svoje doba. Dokaz ima veze s primanjem te Riječi.

U 1 Kor. 14, 37: "Misli li tko da je prorok ili pak duhovan, neka prizna da su to što vam pišem Gospodinove zapovijedi."

Vidite sada to. Dokaz Duha koji prebiva unutar bilo je priznati i SLIJEDITI ono što je Božji prorok dao za svoje doba kad je postavljao crkvu u red. Pavao je morao reći onima koji su tvrdili drugo otkrivenje (stih 36)

"Što? Zar je od vas Riječ Božja izišla? Ili je samo k vama došla?"

Dokaz Duhom ispunjenog kršćanskog vjernika nije proizvesti istinu (Riječ), već primiti istinu (Riječ) te ju vjerovati i pokoriti joj se.

Jeste li primijetili u Otk. 22, 17: "I Duh i nevjesta govore: 'Dođi!' I tko čuje, neka kaže: 'Dođi!'"

Vidite, nevjesta govori istu Riječ kao i Duh. Ona je Nevjesta Riječ dokazujući da ima Duha. U svakom crkvenom dobu čujemo ove riječi: "Tko ima uho, neka čuje što Duh govori crkvama!"

Duh daje Riječ. Ako imate Duha, čut ćete Riječ za svoje doba kao što su oni istinski kršćani uzeli Riječ za svoje doba.

Jeste li shvatili tu posljednju misao? Ponavljam, svako crkveno doba završava s istim upozorenjem: "Tko ima uho, neka čuje (pojedinač) što Duh govori crkvama!" Duh daje Riječ. On ima istinu za svako doba. Svako je doba imalo svoje izabrane i ta je izabrana skupina uvijek "čuła riječ" i primila je dokazujući da su u sebi imali Sjeme.

Ivan 8, 47: "I tko je od Boga, sluša Božje Riječi. Vi ne slušate jer niste od Boga."

Oni su odbili Riječ (Isusa) i Njegove Riječi za svoje dane, ali istinsko je sjeme primilo Riječ jer su bili od Boga.

"Sva će tvoja djeca biti poučena od Boga." (Duha Svetog)

Iz. 54, 13. Isus je rekao istu stvar u Ivanu 6, 45. Biti JEDNO S RIJEČJU dokazuje jeste li od Boga i ispunjeni Duhom. Nijedan drugi kriterij.

Ali što su jezici i tumačenje i ostali darovi? Oni su očitovanja. To je ono što Riječ naučava.

Pročitajte to u 1 Kor. 12, 7: "A svakome se daje OČITOVANJE Duha na korist."

Zatim Pavao navodi ta očitovanja.

Sada dolazi ovo vrlo dobro pitanje koje znam da ste svi željni postaviti. Zašto očitovanje nije dokaz krštenja Duhom Svetim jer zasigurno ne biste mogli očitovati Duha Svetog osim ako niste bili istinski ispunjeni Duhom? Dakle, želio bih da mogu reći da je to točno jer ne volim povrijediti ljude ili gaziti njihovu doktrinu, ali ne bih bio istinski sluga Božji kad vam ne bih rekao sav naum Božji. To je točno, nije li?

Hajdemo malo pogledati Bileama. On je bio religiozan, proslavljao je Boga. Razumio je pravilan postupak žrtvovanja i pristupanja Bogu, ali nije bio prorok istinitog sjemena jer je uzeo plaću nepravednosti i, najgore od svega, odveo je Božji narod u grijeh bludništva i idolopoklonstva. Ipak, tko bi se usudio poreći da se Duh Božji očitovao kroz njega u jednom od najljepših dijelova apsolutno točnog proroštva kojeg je svijet ikad vidio? Ali on nije nikad imao Duha Svetoga.

A onda, što mislite o Kajfi, velikom svećeniku? Biblija kaže da je on prorokovao kakvom će smrću Gospod umrijeti. Svi znamo da nema zapisa da je on bio Duhom ispunjen i Duhom vođen čovjek poput dragog starog Šimuna ili te mile svete zване Ana. Ipak, on je imao pravo očitovanje Duha Svetoga. To ne možemo poreći. Stoga, gdje je očitovanje kao dokaz? Nema ga. Ako ste istinski ispunjeni Duhom Božjim, imat ćete dokaz RIJEČI u svom životu.

Hajde da vam pokažem kako duboko osjećam i razumijem ovu istinu po otkrivenju koje mi je dao Bog. Sada, prije nego to kažem, želim reći ovo. Mnogi od vas ljudi vjeruju da sam ja prorok. Ne kažem da jesam. Vi ste to rekli. Ali i vi i ja znamo da se vizije koje mi Bog daje NIKADA NE IZJALOVE. NITI JEDANPUT. Ako itko može dokazati da se neka vizija ikada izjalovila, želim znati o tome. Sada kada ste me pratili ovoliko daleko, evo moje priče.

Prije mnogo godina kad sam prvi put naišao na pentekostalan narod, bio sam na jednom od njihovih sastanaka na kampu gdje je bilo mnogo očitovanja jezika, tumačenja jezika i proroštva. Dva su propovjednika bila naročito angažirana u ovu vrstu govora više nego bilo tko od druge braće. Jako sam uživao u službama i bio istinski zainteresiran za razna očitovanja jer su se činila da su im stvarna. Moja je usrdna želja bila naučiti sve što sam mogao o ovim darovima, tako sam odlučio razgovarati o njima s tom dvojicom ljudi. Kroz dar Božji koji prebiva u meni, nastojao sam spoznati duha u prvom čovjeku, je li istinski od Boga ili ne? Nakon kratkog razgovora s tim milim, poniznim bratom, znao sam da je on bio pravi, čvrsti kršćanin. Bio je pravi. Sljedeći mladić uopće nije bio poput prvog. Bio je hvalisav i ponosan, i dok sam razgovarao s njim, pred očima mi je prošla vizija i vidio sam da je bio oženjen s plavokosom gospođom, ali je živio s brinetom i s njom imao dvoje djece. Ako je ikada postojao licemjer, on je bio taj.

Pa, dopustite mi da vam kažem, bio sam šokiran. Kako sam mogao ne biti? Tu su bila dva čovjeka od kojih je jedan bio istinski vjernik, a drugi je bio grješni imitator. IPAK, OBOJICA SU OČITOVALA DAROVE DUHA. Ova me je zbrka zabrinula. Napustio sam sastanak da bih tražio Boga za odgovor. Otišao sam na tajno mjesto sam i tamo sam se, sa svojom Biblijom, molio i čekao na Boga za odgovor. Ne znajući baš koji dio Pisma čitati, ležerno sam otvorio Bibliju na nekom mjestu u Mateju. Nakratko sam čitao i zatim odložio Bibliju. U jednom je trenutku zapuhnuo vjetar u prostoriju i okrenuo stranice Biblije na Hebreje, poglavlje šest. Pročitao sam ga i naročito su me se dojmili oni neobični stihovi, Heb. 6, 4 - 9: "Doista je nemoguće one koji su jednom prosvijetljeni i koji su okusili dar nebeski te postali dionicima Duha Svetoga i okusili dobru Riječ Božju i snage budućega svijeta, ako li otpadnu, ponovno obnoviti na pokajanje kad sami razapinju Sina Božjega i javno Ga ruglu izlažu. Jer zemlja koja se napije kiše što na nju često pada i rađa biljem korisnim za one koji je obrađuju, prima blagoslov od Boga; koja pak donosi trnje i korov, odbačena je i blizu prokletstvu: njezin je svršetak u ognju. No uvjereni smo za vas, ljubljani, premda ovako i govorimo, da ste vi uz ono bolje, ono što spada u spasenje."

Zatvorio sam Bibliju, odložio ju i nakratko razmišljao i još se molio. I dalje nisam imao odgovor. Ponovno sam besciljno otvorio Bibliju, ali nisam čitao. Iznenada je ponovno zapuhnuo vjetar u prostoriju i još su se stranice okrenule na Heb. šest i ostale tamo dok je vjetar prestajao. Ponovno sam još jednom pročitao te riječi i kad sam to učinio tada je u prostoriju došao Duh Božji i vidio sam viziju. U viziji sam vidio čovjeka odjevena u najčistiju bjelinu koji je otišao u svježe izorano polje i posijao žito. Bio je vedar dan, a sijanje je izvršeno ujutro. Ali kasno po noći nakon što je sijač u bijelom otišao, došao je čovjek u crnom i kradomice posijao još nešto sjemenja među ono što je posijao čovjek u bijelom. Dani su prolazili - sunce i kiša su blagoslovili tlo, i jednog se dana tamo pojavilo žito. Kako je bilo divno. Ali dan kasnije pojavio se ljulj.

Pšenica i ljulj su rasli zajedno. Jeli su istu hranu iz istog tla. Pili su na istom suncu i kiši.

Zatim su se jednog dana nebesa pretvorila u mjed i sve su biljke počele venuti i umirati. Čuo sam pšenicu kako podižu svoje glave i vane Bogu za kišu. Ljulj je također podigao svoj glas i preklinjao za kišu. Zatim su se nebesa smračila i došla je kiša i ponovno je pšenica, sada puna snage, podigla svoje glasove i klicala u obožavanju: "Hvala Gospodu!" I na moje čuđenje, čuo sam kako oživljeni ljulj također

gleda gore i kaže: "Haleluja!"

Tada sam znao istinu o sastanku na kampu i viziji. Usporedba o Sijaču i Sjemenu, šesto poglavlje Hebreja, i očito očitovanje duhovnih darova u izmiješanom slušateljstvu - sve je postalo divno jasno. Sijač u bijelom bio je Gospod. Sijač u crnom bio je đavao. Polje je bilo svijet. Sjemenje su bili ljudi, izabrani i pokvareni. Oboje su jeli istu hranu, vodu i sunce. Oboje su se molili. Oboje su primili pomoć od Boga jer On daje da Njegovo sunce i kiša padaju na oboje, dobre i zle. A iako su oboje imali isti divan blagoslov i oboje su imali ista divna očitovanja, **I DALJE JE POSTOJALA TA JEDNA VELIKA RAZLIKA, BILI SU OD RAZLIČITOG SJEMENA.**

Ovdje je također bio odgovor na Mt. 7, 21 - 23: "Neće svaki koji Mi govori: 'Gospode! Gospode!' ući u kraljevstvo nebesko, nego onaj koji vrši volju Oca Mojega, koji je na nebesima. Mnogi će Mi u onaj dan reći: 'Gospode! Gospode! Nismo li mi u Tvoje Ime prorokovali, u Tvoje Ime zloduhe izgonili i u Tvoje Ime mnoga čudesna djela činili?' Tada ću im reći: 'Nikad vas nisam poznao. Idite od Mene, vi što činite bezakonje!'"

Isus ne poriče da su oni činili silna djela koja samo Duh Sveti može postići preko ljudi. Ali jest porekao da ih je ikad poznao. Ovi nisu bili povratnici u stari grijeh. Ovi su bili zli, nepreporođeni, pokvareni. Ovi su bili Sotonino sjeme.

I tu je to. **NE MOŽETE** tvrditi da je očitovanje dokaz rođenja Duhom, ispunjenja Duhom. Ne, nikako. Priznat ću da je istinsko očitovanje dokaz Duha Svetoga koji čini moćna djela, ali to **NIJE** dokaz da je pojedinac ispunjen Duhom pa makar taj pojedinac imao obilje tih očitovanja.

Danas je dokaz primanja Duha Svetoga baš isti kao što je bilo nazad u danu našeg Gospoda. To je primanje Riječi istine za dan u kojem vi živite. Isus nije nikada naglasio važnost Djela kao što je naglasio važnost Riječi. Znao je da će, ako ljudi dobiju RIJEČ, djela slijediti. To je Biblija.

Dakle, Isus je znao da će biti strašno udaljavanje od Riječi u pergamskom dobu koje je tada još bilo za dvjesto godina od Patmos vizije. Znao je da će to udaljavanje prouzročiti da odu u mračno doba. Znao je da je način na koji se čovjek prvobitno udaljio od Boga bio prvo napuštanjem Riječi. Ako napustite Riječ, napustili ste Boga. Stoga se On predstavlja crkvi u Pergamu i uistinu svim crkvama svih doba: "Ja sam Riječ. Ako želite Božanstvo u svojoj sredini onda zaželite dobrodošlicu i primite Riječ. Nemojte nikada dopustiti da netko ili nešto dospije između vas i te Riječi. Ovo što vam Ja dajem (Riječ) otkrivenje je Mene. **JA SAM RIJEČ.** Zapamtite to!"

Pitam se jesmo li dovoljno impresionirani Riječju u svojoj sredini? Dopustite mi da vam ovdje iznesem misao. Kako se molimo? Molimo se u Isusovo Ime, zar ne? Svaka je molitva u Njegovo Ime ili nema nikakvog odgovora.

Ipak nam je u 1. Ivanovoj 5, 14 rečeno: "Ovo je pouzdanje koje imamo u Njega: ako što molimo po Njegovoj volji, uslišava nas. A ako znamo da nas uslišava što god zaiskali, znamo da već imamo ono što smo od Njega iskali."

Sad pitamo: "Što je volja Božja?" Postoji samo **JEDAN NAČIN** za znati Njegovu volju i to je po **RIJEČI BOŽJOJ**.

Tuž. 3, 37: "Tko je rekao nešto i zbilje se? Nije li Gospod to zapovjedio?"

U tome je stvar. Ako nije u Riječi, to ne možete dobiti. Stoga, ne možemo iskati osim ako nije u Riječi i ne možemo iskati ili zatražiti osim ako to nije u Njegovo Ime. U tome je ponovno stvar. **ISUS (Ime) je RIJEČ (volja)**. Ne možete razdijeliti Boga i Riječ. Oni su **JEDNO**.

Dakle, ova je Riječ, koju je On ostavio za sobom na tiskanoj stranci, dio Njega kad je prihvatite vjerom u Duhom ispunjen život. On je rekao da je Njegova Riječ život. Ivan 6, 63b. Ali to je upravo ono što On jest: Ivan 14, 6: "Ja sam Put, i Istina, i Život."

Rim. 8, 9b: "Nema li tko Duha Kristovog, taj nije Njegov."

U tome je stvar, On je Duh i On je Život. To je upravo ono što je Riječ, to je upravo ono što je Isus. On je Riječ. Stoga, kad Duhom rođen, Duhom ispunjen čovjek u vjeri uzima tu Riječ u svoje srce i stavi ju na svoje usne, pa to je isto kao da govori Božanstvo. Svaka planina mora otići. Sotona ne može stajati pred tim čovjekom.

Da se crkva skroz tamo nazad u tom trećem dobu samo držala otkrivenja žive Riječi u svojoj sredini, sila Božja ne bi izbljedila kao što je izbljedila u tom mračnom dobu. I upravo danas, kad se crkva vrati Riječi u vjeri, možemo bez sumnje reći da će slava Božja i divna Božja djela ponovno biti u njenoj sredini.

Jedne mi je noći dok sam tražio Gospoda Duh Sveti rekao da uzmem svoju kemijsku olovku i pišem. Kako sam zgrabio olovku da pišem, Njegov mi je Duh dao poruku za crkvu. Želim vam ju donijeti... Ima

veze s Riječju i nevjestom.

"Evo što vam pokušavam reći. Zakon reprodukcije je da svaka vrsta donosi prema svojoj vlastitoj vrsti, baš prema Post. 1, 11: 'I reče Bog: 'Neka proklija zemlja zelenilom, i travom sjemenitom, i stablima plodonsnim koja, svako prema svojoj vrsti, na zemlji donese plod što u sebi nosi svoje sjeme. I bi tako.' Koji je god život bio u sjemenu, izašao je u biljku i otuda u plod. Isti istijani zakon vrijedi za crkvu danas. Koje je god sjeme započelo crkvu izaći će i biti kao izvorno sjeme jer je to isto sjeme. U ovim će posljednjim danima istinska Crkva Nevjesta (Kristovo sjeme) doći do Krunišnog kamena i bit će super crkva, super rasa, dok Mu se približava. Oni u Nevjesti bit će toliko kao On da će čak biti na samu Njegovu sliku. To je da bi bili ujedinjeni s Njim. Oni će biti jedno. Bit će samo očitovanje Riječi živoga Boga. Denominacije ne mogu proizvesti ovo (pogrešno sjeme). One će proizvesti svoja crkvena vjerovanja i svoje dogme pomiješane s Riječju. To križanje donosi hibridni proizvod.

Prvi je sin (Adam) bio Božje izgovoreno sjeme-Riječ. Bila mu je dana nevjesta da se razmnoži. Zato mu je dana nevjesta da se razmnoži, da donese drugog sina Božjeg. Ali ona je pala. Pala je hibridiziranjem. Prouzročila je da on umre.

Drugom je Sinu (Isusu), također Božjem izgovorenom Sjemenu-Riječi, dana nevjesta kao što je bila dana Adamu. Ali prije nego što ju je mogao oženiti, ona je također pala. Ona je, poput Adamove supruge, stavljena na test hoće li vjerovati Riječ Božju i živjeti ili sumnjati Riječ i umrijeti. Ona je sumnjala. Napustila je Riječ. Umrla je.

Od male će skupine istinskog sjemena Riječi Bog Kristu predstaviti ljubljenu nevjestu. Ona je djevica Njegove Riječi. Ona je djevica jer ne poznaje od čovjeka napravljena crkvena vjerovanja ili dogme. Članovi i kroz članove nevjestice ispunit će se sve što je Bog obećao da će biti očitovano u djevici.

Djevici Mariji je došla riječ obećanja. Ali ta je riječ obećanja bio On sam da bude očitovan. Bog je bio očitovan. On sam je djelovao u to vrijeme i ispunio Svoju vlastitu Riječ obećanja u djevici. Anđeo je bio taj koji joj je donio poruku. Ali anđelova je poruka bila Riječ Božja. Iz. 9, 6. On je u to vrijeme ispunio sve što je o Njemu bilo napisano jer je ona prihvatila Njegovu Riječ njoj.

Članovi nevjestice djevice će Ga voljeti i imat će Njegove potencijale jer je On njihova glava i Njemu pripada sva vlast. Oni su Mu pokorni kao što su udovi naših tijela pokorni našim glavama.

Primijetite sklad Oca i Sina. Isus nije nikada učinio ništa dok Mu prvo Otac nije pokazao. Ivan 5, 19. Ovaj sklad sada ima postojati između Ženika i Njegove nevjestice. On joj pokazuje Svoju Riječ života. Ona ju prima. Nikad ju ne sumnja. Stoga joj ništa ne može nauditi, čak ni smrt. Jer ako se sjeme posadi, voda će ga ponovno podići. Evo tajne ovoga. Riječ je u Nevjesti (kao što je bila u Mariji). Nevjesta ima um Kristov jer ona zna što On želi da se učini s Riječju. Ona izvršava zapovijed Riječi u Njegovo ime jer ona ima 'tako kaže Gospod'. Tada je Riječ oživljena Duhom i ispunjava se. Poput sjemena koje je posađeno i zaliveno, dolazi do pune žetve služeći svojoj svrsi.

Ovi u Nevjesti čine samo Njegovu volju. Nitko ih ne može navesti da čine drugačije. Oni imaju 'tako kaže Gospod' ili miruju. Znaju da to mora biti Bog u njima koji čini djela ispunjavajući Svoju vlastitu Riječ. On nije završio sav svoj posao za vrijeme Svoje zemaljske službe, tako On sada radi u i kroz nevjestu.

Ona to zna jer još nije bilo vrijeme za Njega da učini određene stvari koje mora sada učiniti. Ali On će sada ispuniti kroz Nevjestu taj posao koji je ostavio za ovo određeno vrijeme.

Stanimo sada kao Jošua i Kaleb. Naša obećana zemlja dolazi na vidik kao što je dolazila njihova. Dakle, Jošua znači 'Jahve-Spasitelj' i on predstavlja vođu vremena kraja koji će doći crkvi kao što je i Pavao došao kao izvorni vođa. Kaleb predstavlja one koji su ostali vjerni s Jošuuom. Zapamtite, Bog je započeo Izrael kao djevicu sa Svojom Riječju. Ali oni su željeli nešto drugačije. Tako je željela i crkva posljednjeg dana. Primijetite kako Bog nije pokrenuo Izrael ili mu dopustio da ide u obećanu zemlju dok nije bilo Njegovo vlastito određeno vrijeme. Dakle, ljudi su možda vršili pritisak na Jošuu, vođu, i rekli: 'Zemlja je naša, krenimo i uzmimo je. Jošua, ti si od samog početka, mora da si izgubio svoje poslanje, nemaš silu koju si prije imao. Prije si čuo od Boga i znao volju Božju i djelovao brzo. Nešto s tobom nije u redu.' Ali Jošua je bio od Boga poslan prorok i znao je Božja obećanja, pa ih je čekao. On je čekao jasno određenu odluku od Boga i kad je došlo vrijeme za pokrenuti se, Bog je u Jošuuine ruke stavio puno vodstvo jer je ostao s Riječju. Bog se mogao pouzdati u Jošuu, ali ne u druge. Dakle, to će se ponoviti u ovom danu kraja. Isti problem, isti pritisci.

Uzmite primjer kojeg vidimo u Mojsiju. Ovaj je moćni, pomazani prorok Božji imao neobično rođenje, rođen u pravo vrijeme za oslobođenje Abrahamovog sjemena iz Egipta. Nije ostao u Egiptu raspravljati s njima o Pismu niti se uzrujavao oko svećenika. Otišao je u divljinu dok ga ljudi nisu bili spremni primiti. Bog je pozvao Mojsija u divljinu. Čekanje nije bilo s Mojsijeve strane, već zbog ljudi koji ga nisu bili spremni primiti. Mojsije je mislio da će ljudi razumjeti, ali nisu.

Zatim je tu Ilija komu je došla Riječ Gospodnja. Kad je završio s propovijedanjem isitne i ta skupina

tamo nazad, koja je preteča skupine američke Jezabele, nije htjela primiti Riječ, Bog ga je pozvao s terena i poslao pošasti na tu generaciju zbog odbacivanja proroka i poruke koju je Bog dao. Bog ga je pozvao u divljinu i on nije htio izići čak ni za kralja. Oni koji su ga pokušavali nagovoriti da to učini, umrli su. Ali Bog je govorio Svom vjernom proroku vizijom. Izišao je iz skrovišta i vratio Riječ Izraelu.

Zatim je došao Ivan Krstitelj, Kristov vjerni preteča, moćni prorok za svoj dan. On nije išao u školu svog oca niti u školu farizeja - nije išao ni u jednu denominaciju, već u divljinu, pozvan tamo od Boga. Tamo je ostao dok ga Gospod nije poslao van s porukom, vičući: 'Mesija je blizu!'

Uzmimo sada ovdje upozorenje iz Pisma. Nije li u dane Mojsija, koga je Bog potvrdio, ustao Korah i suprotstavio se tom moćnom proroku? Raspravljao je s Mojsijem i tvrdio da ima isto toliko od Boga da vodi ljude i da su drugi dijelili božansko otkrivenje kao i Mojsije. Poricao je autoritet Mojsija. Dakle, ljudi tamo nazad, nakon što su čuli istinitu Riječ i bili dobro upoznati s činjenicom da je istinski prorok bio potvrđen od Boga, kažu da su ti ljudi nasjeli na Koraha i njegova protivljenja. Korah nije bio prorok po Pismu, već su se ljudi u velikom broju sa svojim vođama borili za njega. Kako nalik evanđelistima danas s njihovim spletkama zlatnog teleta poput Korahovih. Oni ljudima izgledaju dobro kao što je onda Korah izgledao dobro. Imaju krv na svojim čelima, ulje na svojim rukama i vrlo energične ljude na bini. Dopuštaju žene propovjednike, dopuštaju da žene sijeku svoju kosu, nose hlače i kratke hlače i zaobilaze Riječ Božju zbog svojih vlastitih crkvenih vjerovanja i dogmi. To pokazuje koja je vrsta sjemena u njima. Ali nisu se svi ljudi okomili na Mojsija i napustili Riječ Božju. Ne. Izabrani su ostali s njim. Isto se događa ponovno danas. Mnogi napuštaju Riječ, ali neki ostaju s njom. Ali sjetite se usporedbe o pšenici i ljulju. Ljulj treba biti svezan u snopove za spaljivanje. Ove se otpadničke crkve vezuju sve bliže i bliže skupa, spremne za vatre Božjeg suda. Ali pšenica će biti skupljena Gospodaru.

Sada želim da ovdje budete vrlo pažljivi i vidite ovo. Bog je obećao da će u vrijeme kraja biti ispunjen Malahija 4. Mora biti jer to je Duhom oživljena Riječ Božja koju je izgovorio prorok Malahija. Isus je uputio na to. To je upravo prije nego što Krist dođe drugi put. Do časa kad Isus dođe sve Pismo mora biti ispunjeno. Pogansko će razdoblje biti u svom posljednjem crkvenom dobu kada dođe taj glasnik iz Malahije. On će biti točno s Riječju. Uzet će cijelu Bibliju od Postanka do Otkrivenja. Počet će od zmičevog sjemena i nastaviti do glasnika u kasnoj kiši. Ali bit će odbačen od denominacija.

Morat će biti odbačen jer to je povijest koja se ponavlja od vremena Ahaba. Izraelska povijest pod Ahabom se događa upravo ovdje u Americi gdje se pojavljuje prorok iz Malahije. Kao što je Izrael napustio Egipat da proslavlja u slobodi, istjerao domorodce, podigao naciju s velikim vođama poput Davida itd. i zatim na prijestolje stavio jednog Ahaba s Jezabelom iza njega da usmjerava, tako smo mi učinili isto istijano u Americi. Naši su praočevi otišli u ovu zemlju da bi proslavljali i živjeli u slobodi. Istjerali su domoroce i preuzeli zemlju. Podignuti su moćni ljudi poput Washingtona i Lincolna, ali ubrzo nakon tih dostojnih ljudi slijedili su drugi ljudi tako malog kalibra da je uskoro u predsjedničku stolicu postavljen jedan Ahab s Jezabelom iza sebe da ga usmjerava. Upravo u vremenu kao što je ovo mora doći glasnik iz Malahije. Zatim će u kasnoj kiši doći konačni obračun na gori Karmel. Promatrajte ovo sada pažljivo da biste to vidjeli u Riječi. Ivan je bio preteča iz Mal. 3. On je posadio ranu kišu i bio odbačen od organizacija svoga dana. Isus je došao i imao konačni obračun na gori Preobraženja. Drugi će Kristov preteča sijati za kasnu kišu. Isus će biti konačni obračun između denominacija i crkvenih vjerovanja jer će On doći podržati Svoju Riječ i uzeti Svoju nevjestu u uznesenje. Prvi konačni obračun bio je gora Karmel; drugi je bio gora Preobraženja, a treći će biti gora Sion.

Neobično ponašanje Mojsija, Ilije i Ivana koji su se povukli od ljudi u osamu mnoge je ostavilo zbunjenima. Nisu shvatili da je to bilo zato što su njihove poruke bile odbačene. Ali sjeme je bilo posijano, sađenje je bilo završeno. Sljedeći je bio sud. Oni su poslužili svojoj svrsi kao znak ljudima, stoga je sljedeći bio sud.

Ja vjerujem prema Otk. 13, 16 da će nevjesta morati prestati propovijedati jer zvijer zahtijeva žig u ruci ili čelu da bi bilo dano dopuštenje propovijedati. Denominacije će uzeti žig ili će biti prisiljene prestati propovijedati. Tada će Janje doći po Svoju nevjestu i osuditi veliku bludnicu.

Sjetite se sada da je Mojsije bio rođen za određen posao, ali nije mogao napraviti taj posao dok nije primio darove koji će mu omogućiti da napravi taj posao. Morao je izići u pustinju i tamo čekati, Bog je imao određeno vrijeme. Na prijestolju je imao biti određeni faraon i ljudi su morali vapiti za kruhom života prije nego što ga je Bog mogao poslati natrag. Ovo vrijedi za naš dan.

Ali što mi imamo u ovom našem danu? Mnoštva čine znakove dok nemamo generaciju onih koji traže znakove koja zna malo ili ništa o Riječi ili istinskom kretanju Duha Božjeg. Sretni su ako vide krv, ulje i vatru; nije važno što je u Riječi. Oni će poduprijeti bilo koji znak, čak i one koji nisu po Pismu. Ali Bog nas je upozorio na to. Rekao je u Mt. 24 da će u posljednje dane ta dva duha biti toliko međusobno bliska da će ih samo sami izabrani moći razlikovati jer samo oni neće biti zavedeni.

Kako možete razlikovati duhove? Samo im dajte test Riječi. Ako ne govore tu Riječ, oni su od zloga. Kao što je zli zaveo prve dvije nevjeste, pokušat će zvesti nevjestu ovoga posljednjeg dana tako što

će je pokušati navesti da se hibridizira kroz crkvena vjerovanja ili tek jasno okrene od Riječi prema bilo kojem znaku koji joj odgovara. Ali Bog nikad nije postavio znakove ispred Riječi. Znaci prate Riječ, kao kad je Ilija rekao ženi da prvo ispeče kolačić za njega po Riječi Gospodnjoj. Kad je ona učinila kako je Riječ rekla, došao je odgovarajući znak. Dođite prvo Riječi i zatim promatrajte čudo. Duh daje energiju sjemenu Riječi.

Kako može bilo koji glasnik poslan od Boga vjerovati samo dio Riječi i nešto od Nje poreći? Istinski će prorok Božji u ovom posljednjem danu proglasiti cijelu Riječ. Denominacije će ga mrziti. Njegove riječi mogu biti neugodne kao Ivan Krstitelj koji ih je nazvao zmijama otrovnicama. Ali predodređeni će čuti i biti spremni za uznesenje. Kraljevsko će Sjeme Abrahamovo s vjerom poput Abrahamove držati Riječ sa sobom, jer su oni zajedno predodređeni.

Glasnik posljednjeg dana će se pojaviti u Božje određeno vrijeme. Sada je vrijeme kraja, kao što svi znaju, jer je Izrael u domovini. On će, prema Malahiji, doći sad svakog časa. Kada ga vidimo, on će biti odan Riječi. Bit će pokazan (istaknut u Riječi, Otk. 10, 7) i Bog će potvrditi njegovu službu. Propovijedat će istinu kao što je to činio Ilija i bit će spreman za konačni obračun na gori Sion.

Mnogi će ga pogrešno shvatiti zato što su naučavani Pismu na određen način kojeg oni smatraju istinom. Kad on dođe protiv toga, oni neće vjerovati. Čak će neki istinski propovjednici pogrešno shvatiti glasnika jer su zavodnici toliko mnogo toga nazvali Božjom istinom.

Ali ovaj će prorok doći i, kao što je preteča prvog dolaska vikao: 'Evo Jaganjca Božjeg koji odnosi grijeh svijeta!' tako će i on bez sumnje povikati: 'Evo Jaganjca Božjeg koji dolazi u slavi.' On će učiniti ovo, jer kao što je i Ivan bio glasnik istine izabranima tako je ovaj posljednji glasnik izabranima i Nevjesti rođenoj Riječju."

KRIST HVALI CRKVU

Otk. 2, 13: "Znam tvoja djela i gdje prebivaš, ondje gdje je prijestolje Sotonino, i čvrsto se držiš Moga Imena te nisi zaniijekao vjeru Moju, čak ni u one dane kada je Antipa, Moj vjerni svjedok, ubijen kod vas gdje prebiva Sotona."

"Znam tvoja djela." Ovo su identične riječi izrečene svakom od sedam glasnika koje se odnose na Božje ljude u svakom dobu. Budući da su izgovorene dvama trsovima (istinskom i lažnom) donijet će radost i veselje srcima jedne skupine, ali bi trebale prestrašiti srca druge. Jer iako smo spašeni milošću odvojeno od djela, istinsko će spasenje donijeti djela ili djelovanja koja će ugoditi Bogu.

Iv. 3, 7: "Dječice, neka vas nitko ne zavede! Tko ČINI (radi) pravdu, pravedan je kao što je On pravedan." Ako ovaj stih znači išta, znači da čovjek JEST ono što ČINI.

Jak. 3, 11: "Zar izvor na isti otvor izljuje slatko i gorko?"

Rim. 6, 2: "Mi koji smo umrli grijehu, kako da još u njemu živimo?"

Mt. 12, 33 - 35: "Ili: učinite stablo dobrim pa mu je plod dobar, ili pak učinite stablo lošim pa mu je i plod loš - ta po svome se plodu stablo poznaje. Naraštaju zmija otrovnica! Kako biste mogli govoriti dobro kad ste zli? Ta iz obilja srca usta govore! Dobar čovjek iz dobre riznice srca iznosi dobro, a zao čovjek iz zle riznice iznosi zlo."

Dakle, ako je čovjek rođen od Riječi (Novo ste rođeni; ne od sjemena raspadljivog, nego neraspadljivog: Riječju Boga živoga, koja ostaje zauvijek. 1 Pt. 1, 23) donijet će Riječ. Plod ili djela njegovog života bit će proizvod vrste sjemena ili života koji je u njemu. Njegova će djela, stoga, biti po Pismu. O, koja će optužba biti ova istina protiv pergamskog doba. Tamo stoji Jedan bez premca i u Njegovoj ruci oštar dvosjekli mač, Riječ Božja. A ta će nas Riječ suditi u posljednji dan. Zapravo, Riječ sudi čak i sada jer proniče misli i nakane srca. Rasijeca tjelesno od duhovnog. Čini vas živim poslanicama koje čitaju i poznaju svi ljudi na slavu Božju.

"Znam tvoja djela." Ako se čovjek boji da možda neće ugoditi Bogu, neka onda ispuni Riječ. Ako se čovjek pita hoće li čuti te riječi: "Dobro si učinio, slugo dobri i vjerni," neka ispuni Riječ Božju u svom životu i sigurno će čuti te riječi hvale. Riječ je istine bila kriterij onda, ona je kriterij sada. Ne postoji drugi standard, ne postoji drugo mjerilo. Kao što će Krist Isus suditi svijet, tako će ga suditi Riječ. Ako čovjek želi znati kako mu ide, neka učini kao što je sugerirao Jakov: "Pogledaj u zrcalo Božje Riječi."

"Znam tvoja djela." Dok je On tamo stajao s Riječju razmatrajući njihove živote u svjetlu nacрта kojeg je On izložio za njih, mora da je u priličnoj mjeri bio zadovoljan jer su oni, poput drugih koji su već otišli, podnosili progonstvo nepravednih i još uvijek radosno prijanjali uz Gospoda. Iako je katkada bilo teško služiti Gospodu, ipak su Mu služili i proslavljali Ga u Duhu i istini. Ali s lažnim trsom nije bilo tako. Nažalost, odbacili su život koji je izgrađen na Riječi i sad su išli sve dalje i dalje od istine. Njihova su djela svjedočila o dubinama u koje su potonuli.

ČVRSTO SE DRŽIŠ MOGA IMENA

“Kome možemo ići? Samo Ti imaš riječi vječnoga života!” Oni su se čvrsto držali onda, čvrsto su se držali sada, ali ne s fatalističnom bojazni kao ljudi koji žive neplodnim životima. Čvrsto su se držali u Njegovoj snazi, u sigurnosti Duha da su bili jedno u Njemu. Imali su sigurno znanje oproštenih grijeha i nosili su ime “kršćanin” u svjedočanstvu toga. Znali su i voljeli to Ime koje je bilo iznad svakoga imena. Njihova su se koljena prignula tom Imenu. Njihovi su ga jezici priznali. Sve što god su činili, sve su činili u imenu Gospoda Isusa. Imenovali su to Ime i odstupili od zla i, zauzevši svoje stajalište, sada su bili spremni umrijeti za to Ime uvjereni u bolje uskrsnuće.

Uzmi Ime Isus sa sobom,

Dijete žalosti i jada.

Ono će ti dati radost i utjehu.

Stoga ga uzmi prije nego što bilo gdje ideš.

Dragocjeno Ime, o kako milo,

Nada zemaljska i radost nebeska.

Već su u drugom stoljeću te riječi “Otac, Sin i Duh Sveti” mnogima značile “trojstvo” i mnogobožaka ideja tri Boga postala je doktrinom u lažnoj crkvi. Nedugo je zatim Ime bilo oduzeto kao što uistinu i jest bilo u ovom dobu i umjesto njega su IME Gospod Isus Krist zamijenile titule JEDNOG VELIKOG BOGA. Dok su mnogi otpali i prigrlili trojstvo i krstili koristeći titule Božanstva, malo je stado još uvijek krstilo u Ime Isusa Krista i tako se držalo istine.

S toliko mnogo onih koji nisu poštivali Boga pretvarajući Ga u tri boga i mijenjajući Njegovo dobrohotno Ime u titule, netko bi se pitao jesu li znamenja i čudesa koja prate tako veliko Ime još uvijek dolazila među ljude. Uistinu, to je znamenje bilo moćno i divno očitovano, iako zasigurno ne u lažnom trsu. Ljudi poput Martina bili su uvelike korišteni i Bog im je posvjedočio i znamenjem i čudesima i darovima Duha Svetoga. To je Ime još uvijek bilo učinkovito, kao što je uvijek bilo i uvijek će biti gdje Ga sveti časte kroz Riječ i vjeru.

NISI ZANIJEKAO VJERU MOJU

U Djelima apostolskim 3, 16 kad je Petar upitan kako se dogodilo moćno čudo nad hromim kod vrata Krasna, on je to objasnio na ovaj način: “Po vjeri u Njegovo (Isus) Ime to je (Isus) Ime dalo snagu ovomu (bivšem hromom): vjera koja je po (od) Njemu (Isusu), dala je ovomu (čovjeku) potpuno zdravlje naočigled vama svima.” Vidite, tu je to. Isusovo Ime i Isusova Vjera postigli su to čudo. Petar nije tvrdio da je to bila njegova vlastita ljudska vjera kao što nije ni tvrdio da je to bilo njegovo vlastito ime. Rekao je da je Isusovo Ime, upotrijebljeno u vjeri koja je od Isusa, izvršilo to veliko djelo. Ova je vjera ono o čemu je Gospod govorio u Otk. 2, 13. Bila je to NJEGOVA vjera. Nije to bila vjera U Njega. Već je to bila NJEGOVA VLASTITA vjera koju je On dao vjernicima.

Rim. 12, 3: “Kako je već kome čovjeku (prema 1. stihu ti ljudi su BRAĆA) Bog dodijelio mjeru vjere.

Ef. 2, 8: “Ta milošću ste spašeni, po vjeri; i to (Vjeri) ne od sebe - Božji je to dar!”

I također kaže u Jak. 2, 1: “Braćo moja, (primijetite, on također govori BRAĆI) nemojte s pristranošću imati vjeru (ne u) našega Gospoda Isusa Krista.”

U ovom pergamskom dobu gdje su ljudi počovječivali spasenje okrenuvši se od istine da je “spasenje od Gospoda” - odbacivši doktrinu izabranja i širom otvorivši crkvena vrata i svoje zajedništvo bilo kome i svima koji su potpisali njihove članke vjere (bez obzira na Riječ), u ovom je dobu naglog srozavanja još uvijek postojala nekolicina koja je imala mjeru te vjere našeg Gospoda Isusa Krista i nije samo koristila tu vjeru u djelima sile, nego su se oduprli onima koji su se usudili reći da su spašeni naprosto na temelju pridruživanja crkvi. Znali su da ni jedan čovjek ne može istinski vjerovati za vječni život i Božju pravednost bez mjere vjere samog Gospoda Isusa. Kao što su današnje crkve pune mentalnih vjernika koji podržavaju djevičansko rođenje, prolivenu krv, odlaženje u crkvu i uzimanje večere Gospodnje, a uopće nisu ponovno rođeni, isto je tako u tom trećem dobu bio isti problem. Ljudska vjera nije bila dovoljna onda i nije dovoljna sada. Potrebno je da sama vjera Sina Božjega padne u čovjekovo srce tako da on može primiti Gospoda slave u nerukotvoreni hram.

Ovo je bila živa vjera. “Živim po vjeri Sina Božjega.” Pavao nije rekao da je živio po vjeri U Sina Božjega. Bila je to vjera Sina Božjega koja mu je dala život i držala ga da živi u kršćanskoj pobjedi.

Ne, nisu porekli da je spasenje natprirodno od početka do kraja. Držali su živom istinu Njegovog Imena i Njegovu Vjeru i Gospod ih je blagoslovio i našao dostojnima Njega.

ANTIPA, MOJ VJERNI SVJEDOK

Nema drugog zapisa u Riječi ili u bilo kojoj svjetovnoj povijesti vezanog uz ovog brata. Ali zasigurno i ne treba biti. Više je nego dovoljno da ga je Gospod predvidio i poznavao. Više je nego dovoljno vidjeti njegovu vjernost Gospodu zabilježenu u živoj Riječi. On je bio kršćanin. Imao je Isusovo Ime. Imao je vjeru našega Gospoda Isusa Krista i bio je među onima koji su živjeli po njoj. Odgovorio je na Jakovljeve riječi: "Nemojte s pristranošću imati vjeru našega Gospoda Isusa Krista." Pun Duha Svetoga i vjere, kao što je bio Stjepan, nije bio pristran prema nikome, nije se bojao nikoga. I kad je proglašena smrt za sve koji bi uzeli to Ime i hodali u vjeri Isusa Krista, zauzeo je svoje stajalište s onima koji se nisu htjeli okrenuti. Da, umro je, ali je poput Abela primio svjedočanstvo od Boga (ime mu je zapisano u Riječi) i, iako je mrtav, njegov glas još uvijek govori na stranicama Božjeg božanskog Zapisa. Još je jedan vjerni svjedok odnesen svom počinku. Ali Sotona nije trijumfirao tada kao što nije ni trijumfirao kad je ubio Kneza Mira, jer kao što je Sotona opljačkan na križu, baš tako će sada Antipina krv vikati još stotinama onih koji će uzeti svoje križeve i slijediti Njega.

GDJE JE PRIJESTOLJE SOTONINO

Razlog zbog kojeg je ovo dio hvalospjeva Duha je zato što su ovi hrabri vojnici križa pobjeđivali Sotonu upravo usred njegove vlastite prijestolne dvorane. Dobivali su bitku kroz Ime i Vjeru Isusa upravo u taboru vođa tame. Koja ogromna pohvala. Poput Davidovih junaka koji su napali neprijateljev tabor da bi Davidu donijeli vodu koja gasi žeđ, tako su ovi velikani vjere napali oblast Sotoninog zemaljskog uporišta i propovijedanjem i opominjanjem donijeli vodu spasenja onima koji su živjeli ispod sjene smrti.

Dakle, koliko god su ove riječi što se tiče Sotoninog prijestolja i oblasti dio Božje hvale za Njegove izabrane, one zapravo postavljaju pozornicu za optužbu zla koje je steklo prevlast u crkvi.

PERGAM: Sotonino prijestolje i prebivalište. Mnogima su ove fraze bili samo slikovni umjesto zaista povijesni. Ali oni su zasigurno stvarni i povijest to potkrjepljuje. Pergam je uistinu bio Sotonino prijestolje i prebivalište. To se dogodilo na ovaj način:

Izvorno Pergam nije bio mjesto gdje je Sotona (što se tiče ljudskih stvari) prebivao. Babilon je uvijek doslovce i figurativno bio njegov stožer. Sotonsko proslavljanje potječe upravo iz grada Babilona. Post. 10, 8 - 10: "Od Kuša se rodio Nimrod, koji je postao prvi velmoža na zemlji. Bio je silan lovac pred Jahvom. Glavno uporište njegova kraljevstva bili su Babel, Ereka, Akad i Kalne, svi u zemlji Šinearu."

Post. 11, 1 - 9: "Sva je zemlja imala jedan jezik i riječi iste. Ali kako su se selili s istoka naiđu na jednu dolinu u zemlji Šinearu, i tu se nastane. Jedan drugom reče: 'Hajdemo praviti opeke te ih peći da otvrdnu!' Opeke im bile mjesto kamena a paklina im služila za žbuku. Onda rekoše: 'Hajde da sebi podignemo grad i kulu s vrhom do neba! Pribavimo sebi ime, da se ne raspršimo po licu cijele zemlje.' Jahve se spusti da vidi grad i kulu što su ga gradili sinovi čovječji. Jahve reče: 'Gle, narod je jedan, svi su jednog jezika! Ovo je tek početak njihovog nastojanja. Sad im ništa neće biti neostvarivo što god naume izvesti. Hajde da siđemo i jezik im pobrkamo, da jedan drugome govora ne razumije.' Tako ih Jahve rasu odande po licu cijele zemlje, te prestadoše graditi grad. Stoga mu je ime Babel, jer je ondje Jahve pobrkao govor svima u onom kraju i odande ih je Jahve raspršio po licu cijele zemlje."

Babel je izvorno ime za Babilon. Ono znači zbrka. Njega je doslovce osnovao Kuš, Hamov sin, ali se razvio u kraljevske sile i raskoši pod njegovim sinom, Nimrodom, silnim lovcem. Nimrod je, prema opisu Postanka 11 i također prema svjetovnoj povijesti namjerio postići tri stvari. Želio je izgraditi snažnu naciju, što je učinio. Želio je propagirati svoju vlastitu religiju, što je učinio. Želio je sebi steći ime, što je također postigao. Njegova su postignuća bila toliko golema da je kraljevstvo Babilona nazvano glavom od zlata među svim svjetskim vladama. To da je njegova religija stekla istaknuto mjesto dokazano je činjenicom da je Pismo u potpunosti poistovjećuje sa Sotonom u Iz. 14. poglavlje i u Otk. poglavlja 17 - 18. I poviješću možemo dokazati da je preplavila cijeli svijet i da je osnova za svaki sustav idolopoklonstva i tema mitologije, iako se imena bogova razlikuju u različitim dijelovima zemlje u skladu s jezikom naroda. Podrazumijeva se da je stekao ime sebi i svojim sljedbenicima jer sve dok ovo sadašnje doba traje (dok se Isus ne otkrije Svojoj braći) on će biti proslavljan i štovan, iako pod drugim imenom nego Nimrod i u hramu malo drugačijem od onog u kojem je izvorno bio obožavan.

Budući da se Biblija ne bavi detaljno poviješću drugih nacija, bit će neophodno pretražiti drevne svjetovne zapise da bismo našli svoj odgovor kako je Pergam postao prijestolje sotonske religije Babilona. Glavni izvori informacija bit će u zapisima egipatske i grčke kulture. Razlog ovome je to što je Egipat primio svoju znanost i matematiku od Kaldejaca i sa svoje ih je strane Grčka primila od Egipta.

Dakle, budući da su svećenici bili zaduženi za poučavanje ovih znanosti i budući da su ove znanosti bile korištene kao dio religije, već znamo ključ kako je babilonska religija stekla svoju moć u ove dvije zemlje. Također je istina da kad god je nacija bila sposobna pobijediti drugu naciju, u svoje je vrijeme religija pobjednika postala religijom pobijeđenog. Poznato je da su Grci imali iste istijane znakove Zodijska kao i Babilonci i nađeno je u drevnim egipatskim zapisima da su Egipćani dali Grcima svoje znanje

mnogoboštva. Prema tome su se tajne Babilona širile od nacije do nacije dok se nije pojavilo u Rimu, u Kini, Indiji, a čak i u Sjevernoj i Južnoj Americi nalazimo isto istijano osnovno proslavljanje.

Drevne se povijesti slažu s Biblijom da ova babilonska religija sasvim sigurno nije bila izvorna religija ranih zemaljskih naroda. Bila je prva koja je odlutala od izvorne vjere, ali sama nije bila izvorna. Povjesničari, kao što su Wilkinson i Mallett, uvjerljivo su dokazali iz drevnih dokumenata da su nekad svi narodi zemlje vjerovali u JEDNOG BOGA, vrhovnog, vječnog, nevidljivog, koji je Riječju Svojih usta sve izgovorio u postojanje i da je u Svom karakteru imao ljubav i bio dobar i pravedan. Ali kao što će Sotona uvijek iskvariti što god može, nalazimo ga da iskvaruje umove i srca ljudi tako da odbace istinu. Kao što je uvijek pokušavao primiti proslavljanje kao da je on Bog, a ne sluga i Božje stvorenje, maknuo je proslavljanje od Boga s ciljem da ga privuče k sebi i tako bude uzvišen. On je zasigurno ostvario svoju želju da proširi svoju religiju po cijelom svijetu. Bog je zajamčio vjerodostojnost toga u knjizi Rimljana: "Premda su poznavali Boga, nisu Ga proslavili kao Boga, dok nisu postali isprazni u svojim umovanjima i kroz tamu srca prihvatili iskvarenu religiju u tolikoj mjeri da su proslavljali stvorenja, a ne Stvoritelja."

Sjetite se, Sotona je bio Božje stvorenje (sin zorin). Stoga nalazima da gdje je jednom među ljudima bila rasprostranjena istina, i svi su se držali te jedne istine, tu je kasnije došao dan kad se ogromna skupina okrenula od Boga i po svijetu proširila đavolski oblik proslavljanja. Povijest potkrjepljuje da su oni iz Šemova plemena koji su stajali s nepromjenljivom istinom bili u čvrstoj opreci s onima od Hama koji su se okrenuli od istine đavolskoj laži. Nema vremena za upuštanje u raspravu o ovome, to je samo predstavljeno da biste mogli vidjeti da su postojale dvije religije, i samo dvije, i zla je postala rasprostranjena diljem svijeta.

U Babilonu se jednobojstvo pretvorilo u mnogobojstvo. U tom su gradu đavolska laž i đavolske tajne ustale protiv Božje istine i Božjih tajni. Sotona je uistinu postao bog ovog svijeta i zahtijevao proslavljanje od onih koje je nasamario navodeći ih da vjeruju da je on uistinu Gospod.

Mnogobožačka je religija neprijatelja počela s trojičarskom doktrinom. Bilo je to skroz tamo nazad u drevna vremena da je nastala ideja "jednog Boga u tri osobe". Kako je čudno da to naši moderni teolozi nisu opazili, ali očito nasamareni od Sotone baš kao što su bili njihovi preci još uvijek vjeruju u tri osobe u Božanstvu. Neka nam se pokaže samo jedno mjesto u Pismu gdje postoji ikakav izvor za tu doktrinu. Nije li čudno da dok su Hamovi potomci otišli svojim putem u sotonsko proslavljanje koje je uključivalo osnovnu koncepciju tri boga, da ne postoji niti jedan trag da Šemovi potomci vjeruju takvu stvar ili imaju ikoje ceremonijalno proslavljanje koje uključuje makar i tip toga? Nije li čudno da su Hebreji vjerovali: "Čuj Izraele, Gospod Bog tvoj je JEDAN Bog," ako su postojale tri osobe u Božanstvu? Abraham, Šemov potomak, u Post. 18, vidio je samo JEDNOG Boga s dvojicom anđela.

Dakle, kako je ovo trojstvo bilo izraženo? Bilo je izraženo jednakostraničnim trokutom, baš kao što je izraženo u Rimu danas. Začudo, Hebreji nisu imali takvu koncepciju. Pa, tko je u pravu? Jesu li Hebreji ili Babilonci? U Aziji je mnogobožačka ideja triju bogova u jednom izašla u liku s tri glave na jednom tijelu. Izražen je kao tri inteligencije. U Indiji su imali na srcu izraziti ga kao jednog boga u tri oblika. Dakle, to je stvarno prava suvremena teologija. U Japanu postoji veliki Buda s tri glave poput onog kojeg smo prethodno opisali.

Ali najindikativniji je od svih onaj koji izlaže trojičarsku koncepciju Boga u trojednom obliku: 1. Glava starog čovjeka koja simbolizira Boga Oca. 2. Krug koji je u tajnama označavao "Sjeme" što sa svoje strane znači Sin. 3. Krila i rep ptice (goluba). Tu je bila doktrina Oca, Sina i Duha Svetog, tri osobe u Božanstvu, pravo pravcato trojstvo. Istu stvar možete vidjeti u Rimu. Dakle, dopustite mi još jednom pitati nije li čudno da su đavao i njegovi štovatelji zapravo imali više otkrivene istine nego otac vjere (Abraham) i njegovi potomci? Nije li čudno da su štovatelji Sotone znali više o Bogu nego Božja djeca? Dakle, to je ono što nam moderni teolozi pokušavaju reći kad govore o trojstvu. Samo zapamtite od sada nadalje ovu jednu stvar: ovi su zapisi činjenice i ovo je činjenica - Sotona je lažac i otac laži i kad god on dođe s bilo kojim svjetlom, to je još uvijek laž. On je ubojica. I njegova je doktrina trojstva uništila mnoštva i uništavat će dok Isus ne dođe.

Prema povijesti nije trebalo dugo da se ova koncepcija Oca, i Sina i Duha Svetoga promijeni. Sotona ih je korak po korak odveo od istine. Razvijena koncepcija Božanstva sad je bila: 1. Vječni otac, 2. Duh Božji utjelovljen u LJUDSKOJ majci. (Potiče li vas to na razmišljanje?) 3. Božanski Sin, plod tog utjelovljenja (Ženino sjeme).

Ali đavao nije zadovoljan. Još nije postigao proslavljanje sebe, osim na neizravan način. Stoga odvodi ljude još dalje od istine. Kroz svoje tajne ljudima otkriva da budući da se velikog nevidljivog oca Boga ne tiču ljudske stvari, već u vezi njih ostaje nijem, onda slijedi da ga je moguće proslavljati u tišini. Zapravo, to znači ignorirati ga koliko god je moguće, ako ne potpuno. Ova se doktrina također proširila po svijetu i upravo danas u Indiji možete vidjeti da su hramovi velikom stvoritelju, nijemom Bogu, izrazito malobrojni.

Budući da nije neophodno proslavljati stvoritelja oca, bilo je samo prirodno što se proslavljanje

okrenulo "Majci i Djetetu" kao objektima obožavanja. U Egiptu je postojala ista kombinacija majke i sina zvana Izida i Oziris. U Indiji je to bila Isi i Išvara. (Primijetite čak i sličnost imena.) U Aziji je to bila Kibela i Deios. U Rimu i u Grčkoj je slijedilo primjer. I u Kini. Pa, zamislite iznenađenje nekih rimokatoličkih misionara kad su ušli u Kinu i tamo našli Gospu i Dijete sa zrakama svjetla koje su isijavale iz glave bebe. Taj bi se lik lako mogao zamijeniti s onim u Vatikanu izuzevši razliku određenih crta lica.

Sada bi nam valjalo otkriti izvornu majku i dijete. Izvorna božica-majka Babilona bila je Semiramida koja je u istočnim zemljama zvana Rea. U svojim je rukama držala sina koji je, iako beba, bio opisan kao visok, snažan, zgodan i naročito privlačan ženama. U Ez. 8, 14 nazvan je Tamuz. Među klasičnim je piscima nazvan Bakho. Babiloncima je on bio Ninus. Razlog za činjenicu da je predstavljen kao beba u rukama, a ipak opisan kao velik i moćan čovjek je taj da je znan kao "Muž - Sin". Jedna je od njegovih titula bila "Muž Majke" i u Indiji, gdje je njih dvoje znano kao Išvara i Isi, on (muž) je predstavljen kao beba na grudi svoje vlastite supruge.

Da je ovaj Ninus Nimrod iz Biblije možemo tvrditi uspoređujući povijest s opisom iz Postanka. Pompej je rekao: "Ninus, kralj Asirije, izmijenio je drevne umjerene načine života željom za osvajanjem. ON JE BIO PRVI KOJI JE VODIO RAT PROTIV SVOJIH SUSJEDA. Osvojio je sve nacije od Asirije do Libije budući da ti ljudi nisu poznavali vještine ratovanja." Diodor kaže: "Ninus je bio najdrevniji od asirskih kraljeva spomenut u povijesti. Budući da je bio ratoborne ćudi, rigorozno je vježbao mnoge mlade ljude vještinama ratovanja. Podložio je pod sebe Babiloniju dok još nije bilo grada Babilona." Stoga vidimo da je ovaj Ninus počeo postajati velik u Babilonu, izgradio je Babel i zavladao Asirijom postavši njen kralj i zatim nastavio proždirati druge ogromne teritorije gdje su ljudi bili nevješti u ratovanju i živjeli na umjeren način, kao što je rekao Pompej.

Dakle, u Post. 10, govoreći o Nimrodovom kraljevstvu kaže: "Glavno uporište njegova kraljevstva bili su Babel, Ereš, Akad i Kalne, svi u zemlji Šinear. Iz ove je zemlje došao Ašur. On je podigao Ninivu i Kalah, itd."

Ali prevoditelji su pogriješili prevodeći Ašur kao imenicu jer to je glagol i na kaldejskom znači "ojačati". Stoga, to je Nimrod koji je nakon što je ojačao (osnovao je svoje kraljevstvo gradeći prvu svjetsku vojsku koju je uvježbao vježbovnom izobrazbom i kroz napore lova) otišao dalje od Šineara sa svojom jakom vojskom i pokorio nacije i izgradio takve gradove kao Ninivu koja je nazvana po njemu jer se čak i danas glavni dio ruševina tog grada naziva Nimroud!

Budući da smo otkrili tko je bio Ninus, sad je neophodno otkriti tko mu je bio otac. Prema povijesti to je bio Bel, utemeljitelj Babilona. (Dakle, ovdje bi trebalo primijetiti da ga je Bel ustanovio u smislu da je započeo cijeli ovaj pokret, ali je sin, Ninus, bio taj koji ga je osnovao i bio prvi kralj itd.) Ali prema Pismu, Nimrodov je otac bio Kuš: "Od Kuša se rodio Nimrod." Ne samo da je to tako, već nalazimo da se od Hama rodio Kuš. Dakle, u egipatskoj je kulturi Bel nazivan Hermes, a Hermes znači "HAMOV SIN". Prema povijesti, Hermes je bio veliki prorok idolopoklonstva. Bio je tumač bogova. Još jedno ime kojim je bio nazivan bilo je Merkur. (Pročitajte Djela apostolska 14, 11 - 12)

Higinije o tom bogu koji je bio raznoliko znan kao Bel, Hermes, Merkur itd. kaže ovo: "Jer su ljudi živjeli pod vladavinom Jove (ne rimskog Jove, već Jahve Hebreja koji datira prije rimske povijesti) bez gradova i bez zakona i svi govoreći jedan jezik. Ali nakon što je Merkur (Bel, Kuš) protumačio govore ljudi (po tome se tumač naziva hermeneutičar) ista je ličnost raspodijelila nacije. Tada je počela nesloga." Iz ovoga se vidi da je Bel ili Kuš, Nimrodov otac, izvorno bio kolovođa koji je odveo ljude od istinskog Boga i potaknuo ljude kao "tumač bogova" da uzmu drugi oblik religije. Potaknuo ih je da nastave s kulom koju je zapravo izgradio njegov sin. Taj je poticaj ono što je donijelo zbrku i podjelu ljudi tako da je on bio oboje, "tumač i zbunitelj".

Kuš je onda bio otac mnogobožackog sustava i kad su ljudi obožavali ljude, on je, naravno, postao ocem bogova. Dakle, Kuš je zvan Bel. A Bel je u rimskoj mitologiji bio Janus. On je slikan kao da ima dva lica i nosio je toljagu kojom je zbunjivao i "raspršivao" ljude. Ovid piše da je Janus za sebe rekao: "Drevni su me zvali Kaos." Stoga nalazimo da je Kuš iz Biblije, izvorni buntovnik protiv jednobogstva, među drevnim narodima bio zvan Bel, Belus, Hermes, Janus itd. Tobože je ljudima od bogova donosio otkrivenja i tumačenja. Čineći tako prouzročio je da Božji gnjev rasprši ljude donoseći podjelu i zbrku.

Do sad smo vidjeli odakle je došlo mnogobogstvo ili proslavljanje mnogo bogova. Ali jeste li primijetili da smo također pronašli spominjanje čovjeka po imenu Kuš kome je dana titula "oca bogova"? Jeste li ovdje primijetili staru temu drevnih mitologija da se bogovi poistovjećuju s ljudima? Upravo odatle dolazi proslavljanje predaka. Tako možemo jednostavno razmotriti povijest da otkrijemo o proslavljanju predaka. Dakle, izloženo je da je Kuš uveo proslavljanje tri boga: oca, sina i duha. Tri boga koja su sva tri bila ravnopravna. Ali on je znao o dolasku ženinog sjemena, tako da su se u priči morali pojaviti žena i njezino sjeme. To se ostvarilo kad je Nimrod umro. Njegova ga je supruga, Semiramida, obožavala i time načinila sebe majkom sina i također majkom bogova. (Baš kao što je rimska crkva obožavala Mariju. Oni tvrde da je ona bila bez grijeha i da je bila Majka Božja.) Ona (Semiramida) je Nimroda zvala "Zeroashta" što znači

“ženino obećano sjeme”.

Ali ne jako dugo nakon toga je žena počela privlačiti više pozornosti nego sin i uskoro je ona bila ta koja je bila predstavljena kako pod nogom gazi zmiju. Zvali su je “kraljica neba” i načinili ju božanstvenom. Kako nalik današnjici kada je Marija, Isusova majka, uzdignuta do besmrtnosti i upravo sada, od rujna 1964. vatikanski koncil pokušava Mariji dati karakteristiku koju ne posjeduje, jer bi je htjeli nazvati “Marija Posrednica”, “Marija Majka Svih Vjernika” ili “Majka Crkve”. Ako je ikada u religiji postojalo babilonsko proslavljanje predaka, to je religija rimske crkve.

Nije samo proslavljanje predaka započelo u Babilonu, već također i proslavljanje prirode. Upravo su u Babilonu bogovi poistovječeni sa suncem i mjesecom, itd. Glavni je objekt u prirodi bilo sunce koje ima svojstva davanja svjetlosti i davanja topline i čovjeku izgleda kao vatrena kugla na nebesima. Stoga bi glavni bog bio bog sunca koga su oni zvali Baal. Sunce je često bilo predstavljeno kao plameni krug i uskoro se tu oko tog plamena pojavila zmija. Nedugo je zatim zmija postala simbol sunca i uslijed toga proslavljana. Stoga je ispunjena želja Sotoninog srca. Bio je proslavljan kao Bog. Prijestolje mu je bilo ustanovljeno. Njegovi su mu se robovi klanjali. Tamo je u Pergamu bio proslavljan u obliku žive zmije. Stablo spoznaje dobra i zla, sada simbolizirano u obliku žive zmije, nije samo zavelo Evu, već većinu čovječanstva.

Ali kako je Pergam postao Sotonino prijestolje ako je to prijestolje bio Babilon? Odgovor je ponovno u povijesti. Kad je Babilon pao pod Medijce i Perzijance, svećenik-kralj Atal pobjegao je iz grada i otišao u Pergam sa svojim svećenicima i vjerskim tajnama. Tamo je podigao svoje kraljevstvo izvan Rimskog Carstva i napredovao pod brigom đavla.

Ovo je bio vrlo kratak sažetak povijesti babilonske religije i njenog dolaska u Pergam. Mnoga su pitanja, bez sumnje, ostala neodgovorena i mnogo se više, bez sumnje, moglo reći da bi nas prosvjetlilo, ali ovo nije namijenjeno da bude proučavanje povijesti, već je namijenjeno da bude pomoć proučavanju Riječi.

OPTUŽBA

Otk. 2, 14 - 15: “Ali imam protiv tebe nešto jer imaš ondje nekih što drže doktrinu Bileama, koji je poučio Balaka da postavi kamen spoticanja pred sinove Izraelove te su jeli žrtvovano idolima i bludničili. Tako i ti imaš onih što drže doktrinu nikolaita, koju Ja mrzim.”

U ovom pergamskom dobu Gospod optužuje dvije doktrine koje On mrzi: 1. Doktrinu Bileama koja je donijela idolopoklonstvo i grješne razularenosti Izraelu u Baal-Peoru, i 2. Doktrinu nikolaita koja je u efeškom dobu bila tek djela. Povežite ovu optužbu s činjenicom da je On naglašavao Pergam kao Sotonino prijestolje i vrlo je lako i pravilno zaključiti da je religija Babilona nekako postala izmiješana s kršćanstvom.

Dakle, ovo nije samo pretpostavka, već povijesna činjenica koju ćemo dokazati vraćanjem u povijest do oko 36. godine nakon Krista i približavajući se Nicejskom koncilu 325. godine. Kad su kršćani (uglavnom Židovi po rođenju) bili raspršeni iz Jeruzalema, otišli su posvuda propovijedajući Evanđelje, naročito u sinagogama. Stoga su u tri godine, ili oko 36. godine nakon Krista, Evanđelje su u Rim odnijeli Junije i Adronik koji su prema Rim. 16, 7 bili apostoli. Nekoliko je godina tamo cvjetalo djelo dok neprestane međusobne prepirke Židova nisu potakle cara Klaudija da ih istjera iz Rima. S prognanim Židovima iz tog grada praktično je slomljena kralježnica te male crkve. Možda su čak starješine bili Židovi i stoga otišli. Stado bi bilo bez nadzora i buduću da Riječ nije bila napisana kao vodič, ovom bi malom stadu bilo jako lako odlutati ili biti preplavljeno filozofima i poganima tog dana. S vrebanjem okrutnih vukova i puštenim duhom antikrista iz povijesti nalazimo da se ova mala crkva u Rimu beznadno vratila u stari grijeh i počela uvoditi poganske ceremonije pod kršćanskim nazivima.

Kako je razdoblje prognanstva trajalo 13 godina, utemeljitelji Junije i Andronik se nisu vratili do 54. godine nakon Krista. Zamislite njihovu užasnutost nalaženjem crkve s kršćanskim nazivom koja je bila očajno poganska. U crkvi su bili oltari na koje su stavili tamjan i slavili poganske obrede. Afirmiranim se vođama te crkve nije moglo pristupiti, tako su s nekolicinom koja je pokušala ostati vjerna započeli novu crkvu ili drugu rimsku crkvu. Bog je dobrotivo djelovao među njima znamenjima i čudesima tako da je započeta treća crkva. A iako je prvoj crkvi predbacivano što je bila poganska, a NE kršćanska u svom proslavljanju, ona se nije htjela odreći svoga naziva već je ostala i JOS UVIJEK OSTAJE prva rimska crkva - Rimokatolička crkva.

Dakle, većina nas ima netočnu ideju da će bilo tko i svi koji sebe nazivaju kršćanima biti meta đavola i, uslijed toga glavnog udarca državne tiranije. Ali nije tako. Ova je prva crkva počela brojčano toliko napredovati i umnožavati se da su carevi i razni službenici vlade zapravo bili naklonjeni toj crkvi iz političkih razloga.

Stoga, kad su se vođe prve crkve u Rimu našli u naklonosti, iskoristili su priliku da okrenu vladu protiv

istinskih vjernika i zahtijevali njihovo progonstvo ako ne dođu u njihovo stado. Jedan je takav biskup prve rimske crkve bio Anicet koji je živio u drugom stoljeću i bio Polikarpov suvremenik.

Kad je blaženi Polikarp čuo da je prva rimska kršćanska crkva sudjelovala u poganskim ceremonijama i iskvarila istinu Evanđelja, otišao je tamo preklinjati ih da se promijene. Vidio ih je kako padaju ničice pred likovima nazvanim po apostolima i svetima. Vidio ih je kako pale svijeće i kako pale tamjan na oltaru. Vidio ih je kako slave pashu pod imenom uskrs, gdje su uzdizali kruh u obliku diska koji je iskazivao štovanje bogu sunca i zatim su izlivali vino kao žrtvu ljevanicu bogovima. Ali ovaj ostarjeli svetac koji je putovao oko 2500 kilometara nije mogao spriječiti njihov vratolomni pad. Bog je kroz njega progovorio upravo kad je odlazio: "Efrajim se oženio za svoje idole, pusti ga," Hoš. 4, 15. Polikarp se nikad više nije vratio.

Nakon Aniceta je bio zli rimski biskup zvan Viktor. On je u prvu crkvu uveo čak i više poganskih svečanosti i ceremonija i također je išao naokolo pokušavajući sve u svojoj moći da nagovori istinske kršćanske crkve da uvedu iste ideje. One nisu htjele učiniti kako je on zahtijevao, tako je nagovorio vladine službenike da progone vjernike pozivajući ih na sud, bacajući ih u zatvore i čak dodjeljujući mnogima smrt. Takav je primjer njegovih groznih djela pronađen u povijesti gdje je Kalist (Viktorov prijatelj) nagovorio cara Septimija Severa da ubije 7 000 u Solunu zato što su ti istinski vjernici slavili pashu prema Gospodu Isusu, a ne prema proslavljanju Aštarte.

Lažni je trs već pustio svoj gnjev protiv živoga Boga ubijajući izabrane kao što je i njegov predak Kajin ubio Abela.

Istinska je crkva nastavila pokušavati pridobiti prvu crkvu da se pokaje. Ona to nije htjela učiniti. Rasla je u veličini i utjecaju. Upustila se u neprestanu kampanju da ozloglasi istinsko sjeme. Tvrdili su da su oni i samo oni bili istinski predstavnici Gospoda Isusa Krista i hvalili se činjenicom da su oni bili izvorna crkva u Rimu i da su samo oni bili prva crkva. Uistinu, oni su bili prva crkva i UISTINU ONI TO JESU.

Stoga, do ovog trećeg crkvenog doba već imamo dvije crkve koje nose isto ime, ali sa žučnom razlikom među njima. Jedna je otišla od istine, udala se za idole i u sebi nema života. Ona se hibridizirala i njenim stopama idu znaci smrti (ne života). Ona je moćna s mnogo članova. Svijet joj je naklonjen. Druga je mala progonojena skupina. Ali ona slijedi Riječ i nju slijedi znamenje. Bolesni su iscjeljivani i mrtvi podizani. Ona je živa sa Životom i Riječju Božjom. Ona ne ljubi svoj život, već se drži Njegovog Imena i Njegove vjere čak i u smrti.

I tako se na istinske vjernike spustilo strašno progonstvo službenog Rima dok nije ustao Konstantin i dao slobodu religioznog proslavljanja. Čini se da postoje dva razloga zašto je dana ova sloboda. Kao prvo, razni dobri carevi nisu dopustili progonstvo, ali kad su oni umrli, nakon njih su uslijedili oni koji su ubijali kršćane. To je bilo toliko besmisleno da je naposljetku došlo do obzira javnosti da bi se kršćane trebalo pustiti na miru. Drugi i najpoznatiji razlog je da je Konstantin pred sobom imao vrlo tešku bitku u preuzimanju upravljanja carstvom. Jedne je noći u snu vidio kako se pred njim pojavio bijeli križ. Mislio je da mu je to predznak da će pobijediti u bitci ako se kršćani budu molili za njegovu pobjedu. Obećao je njihovu slobodu u slučaju da pobijedi. Pobijedio je i u Nantskom je ediktu 312. godine nakon Krista dana sloboda proslavljanja.

Ali ova sloboda od progonstva i smrti nije bila tako velikodušna kao što je isprva izgledala. Konstantin je sada bio pokrovitelj. Njegov je interes kao pokrovitelja bio ponešto više od promatrača jer je ocijenio da crkvi treba njegova pomoć u njenim stvarima. Vidio ih je kako se ne slažu u raznim pitanja, od kojih je jedna uključivala Arija, biskupa Aleksandra, koji je svoje pristaše naučavao da Isus nije zaista bio Bog, već manje biće budući da je stvoren od Boga. Zapadna je crkva imala suprotno gledište vjerujući da je Isus bio sama bit Božja i, kako su rekli, "ravnopravan s Ocem". S takvim pitanjima zajedno s nametanjem poganske ceremonije u proslavljanje, car je sazvao Nicejski koncil 325. godine s mišlju da će skupiti sve skupine gdje će moći izgladiti svoje razlike i doći do zajedničkog razumijevanja i svi biti jedno. Nije li neobično da iako je to započelo s Konstantinom, to nije umrlo nego je danas jako živo kao "Svjetski koncil crkava"? I gdje on to nije uspio uistinu postići, bit će postignuto u ovom danu kroz ekumenski pokret.

Dakle, ovo uplitanje države u crkvu nerazborita je stvar jer svijet ne razumije ni istinu koja se nalazi u Riječi niti putove crkve. Pa, samu odluku koju je donio koncil da je Arije bio u krivu dvije je godine kasnije car poništio i mnogo je godina ta lažna doktrina bila podvaljena ljudima.

Ali Gospod je uistinu predvidio da će se crkva i država udružiti. Samo ime Pergam znači "potpuno vjenčani". I uistinu su država i crkva bile vjenčane, politika i religija su bile ujedinjene. Potomci tog jedinstva u pravilu su bili najstrašniji hibridi koji je svijet ikada vidio. U njima nije istina, ali svi zli putovi Kajina (prvog hibrida) je.

Ne samo da su u ovom dobu država i crkva bile vjenčane, već je prvoj crkvi službeno pridružena babilonska religija. Sotona je sada imao pristup Kristovom Imenu i u proslavljanju je bio podignut na

prijestolje kao Bog. Uz pomoć državne potpore crkve su naslijedile lijepe građevine u kojima su bili poredani oltari od bijelog mramora i likovi preminulih svetih. I upravo se u ovom dobu "zvijer" iz Otk. 13, 3 koja je bila na smrt zaklana (pogansko Rimsko Carstvo) vratila u život i moć kao "Sveto Rimsko Carstvo". Rim se, kao materijalistička nacija, jako iscrpio i uskoro će se u potpunosti iscrpiti, ali to sada nije bilo važno jer će ju njeno religiozno carstvo držati na vrhu svijeta vladajući iznutra, pri čemu izvana neće izgledati da to čini.

Dopustite mi da vam pokažem točnu istinu iz Pisma po ovom pitanju jer ne želim da itko misli da dajem svoje vlastito otkrivenje - neko koje se ne nalazi u Pismu.

Dn. 2, 31 - 45: "Ti si, o kralju, imao viđenje: Gle, kip, golem kip, vrlo blistav, stajaše pred tobom, strašan za oči. Tome kipu glava bijaše od čistoga zlata, prsa i ruke od srebra, trbuh i bedra od mjedi, gnjati od željeza, a stopala dijelom od željeza, dijelom od gline. Ti si promatrao: iznenada se odvali kamen a da ga ne dodirnu ruka, pa udari u kip, u stopala od željeza i gline, te ih razbi. Tada se smrvi najednom željezo i glina, mjed, srebro i zlato, i sve postade kao pljeva na gumnu ljeti, i vjetar sve odnese bez traga. A kamen koji bijaše u kip udario postade veliko brdo te napuni svu zemlju. To bijaše sanja; a njezino ćemo značenje reći pred kraljem. Ti, o kralju, kralju kraljeva, komu Bog Nebeski dade kraljevstvo, silu moć i slavu, - i u čije je ruke stavio, gdje god se našli, sinove ljudske, životinje poljske, ptice nebeske, i postavio te gospodarom nad svim time - ti si glava od zlata. Poslije tebe ustat će drugo kraljevstvo, slabije od tvoga, pa treće, od mjedi, koje će gospodariti svom zemljom. A četvrto kraljevstvo bit će tvrdo poput željeza, poput željeza koje sve satire i mrvi; kao željezo koje razbija, skršit će i razbit će sva ona kraljevstva. Stopala i prsti koje si vidio, dijelom glina a dijelom željezo, jesu podijeljeno kraljevstvo; imat će nešto od čvrstoće željeza prema onome što si vidio željezo izmiješano s glinom. Prsti stopala, dijelom željezo a dijelom glina: kraljevstvo će biti dijelom čvrsto a dijelom krhko. A što si vidio željezo izmiješano s glinom: oni će se miješati ljudskim sjemenom, ali se neće držati zajedno, kao što se ni željezo ne da pomiješati s glinom. U vrijeme ovih kraljeva Bog Nebeski podići će kraljevstvo koje neće nikada propasti i neće prijeći na neki drugi narod. Ono će razbiti i uništiti sva ona kraljevstva, a samo će stajati dovijeka - kao što si vidio da se kamen s brijega odvalio a da ga ne dodirnu ruka, te smrvio željezo, mjed, glinu, srebro i zlato. Veliki je Bog saopćio kralju što se ima dogoditi. Sanja je istinita, a tumačenje joj pouzdano."

U ovome je otkriven točan opis budućnosti, neispunjene povijesti koja je bila prorokovana da će doći na zemlju od vremena Danijela dok ne dođe Isus i zavlada kao Sin Davidov. Ono je znano kao "razdoblja pogana". U sebi je imalo četiri povijesna dijela koja su bila znana po dominantnom carstvu u svakom dijelu: Babilonskom, Medijsko - Perzijskom, Grčkom, Rimskom.

Najveća i najapsolutističkija monarhija bila je babilonska koja je tipizirana kao glava od zlata.

Sljedeća po slavi bila je medijsko - perzijska koja je, kao što je povijest potvrdila, uistinu bila manje slavna i tipizirana kao prsa i ruke od srebra.

Tamo je zatim slijedilo grčko doba čiji je kralj bio najbriljantniji od svih vojnih vođa koje je svijet ikada vidio, tako je prikladno tipizirano kao trbuh i bedra od mjedi. Bilo je manje slavno od druga dva koja su mu prethodila.

Naposljetku je došlo posljednje kraljevstvo koje je bilo Rimsko Carstvo tipizirano kao gnjati i stopala. Ali dok su prijašnja kraljevstva tipizirana kao čiste rude (čisto zlato, srebro i mjed), ovo je posljednje carstvo bilo čisto željezo samo u gnjatima jer kad je došlo do stopala bila je mješavina željeza i gline, a ruda i zemlja se jednostavno ne miješaju i ne proizvode postojanost i jakost. Ali ne samo da je to tako, već što je najviše zapanjujuće ovo će posljednje carstvo (Rimsko) izdržati u svom neobičnom "izmiješanom stanju" sve dok se Isus ne vrati.

Ovo je željezno Rimsko Carstvo (željezo označava moć i veliku razornu silu protiv otpora) trebalo biti sačinjeno od dva glavna dijela. I zasigurno je bilo jer se carstvo doslovce podijelilo na dva - istočno i zapadno. Oba su bila vrlo moćna satirući sve pred sobom.

Ali kao što slava i moć svih carstava iznevjeri, tako je i ovo carstvo također počelo propadati. Prema tome, Rim je pao. Poganski carski Rim više nije bio željezan. Raspao se. Bio je na smrt zaklan. Rim sada nije mogao vladati. Bilo je gotovo. Tako je svijet mislio. Ali kako je svijet bio u krivu jer ta glava (Rim), iako ranjena, nije bila na smrt zaklana. (Wuest, prijevod Otk. 13, 3: "A jedna je od njegovih glava izgledala da je smrtno ranjena, grkljan razrezan. A smrtni mu udarac bi iscijeljen. I sva je zemlja s čuđenjem slijedila divlju zvijer.")

Ljudi gledaju Rim. Gledaju talijansku naciju. I dok gledaju ne shvaćaju da je Rim, sa svojim striktnim granicama gdje papa ima stvarno područje kao svoju oblast, doslovce nacija u naciji i ima veleposlanike i prima veleposlanike. PAPINSKI LAŽNI KRŠĆANSKI RIM (čak je i nazvan vječnim gradom - kako bogohulno) SADA POMOĆU RELIGIJE UPRAVLJA ČAK I VJEŠTIJE NEGO KAD JE POGANSKI CARSKI RIM UPRAVLJAO SNAGOM ČISTOG ŽELJEZA. Rim je dobio novu životnu snagu kada je Konstantin udružio crkvu i državu i

to jedinstvo podržao silom. Duh koji je motivirao poganski Rim je isti duh koji sad motivira lažni kršćanski Rim. Možete vidjeti da je to tako jer sada znate da četvrto carstvo nije nikada prestalo postojati, samo se promijenilo u svojoj vanjskoj strukturi.

Jednom kad je Nicejski koncil okrenuo moć političkog Rima na crkvu, činilo se da nema granica do kojih ova prva kršćanska crkva ne bi išla. Ime kršćanin, koje je prvobitno donosilo progonstvo, postalo je sada ime progonitelja. Upravo je u ovom dobu Augustin od Hippoa (354. - 430.) izložio pravilo da crkva treba i MORA, ako je neophodno, koristiti silu da vrati svoju djecu natrag u stado i da je ubijati krivovjerce i otpadnike u skladu s Riječju Božjom. U svojoj je polemici s donatistima napisao: ... "Uistinu je bolje da ljudi naučavanjem budu vođeni proslavljati Boga, nego da na to budu natjerani strahom od kazne ili boli, ali iz toga ne slijedi da zato što prvi način stvara bolje ljude da se stoga one koji mu se ne pokore treba zanemariti. Jer mnogi su uvidjeli korist (kao što smo dokazali i svakodnevno dokazujemo stvarnim iskustvom) što su prvo bili prisiljeni strahom ili boli tako da se na njih kasnije moglo utjecati naučavanjem tako da mogu provesti u djelo ono što su već naučili u riječi... dok su bolji oni koji su ispravno vođeni ljubavlju, zasigurno su brojniji oni koji su ispravljani strahom. Jer tko nas ikako može voljeti više od Krista koji je položio Svoj život za ovce?"

Ipak nakon što je Petra i druge apostole pozvao samo Svojim riječima, kada je došao pozvati Pavla, On ga nije samo prisilo Svojim glasom, već ga je čak Svojom silom tresnuo na zemlju i, da bi mogao silom dovesti jednog koji je bjesnio usred tame nevjerovanja da želi svjetlo srca, prvo ga je udario fizičkom sljepoćom očiju. Zašto onda Crkva ne bi trebala koristiti silu u prisiljavanju svojih izgubljenih sinova da se vrate? Sam je Gospod rekao: "Izidi na putove i među živice pa ih prisili neka uđu." Stoga, ako sila koju je Crkva primila božanskim određenjem u svoje vrijeme kroz religiozni karakter i vjeru kraljeva bude instrument kojim su oni koji su nađeni na putovima i među živicama - to jest u krivovjermima i raskolima - prisiljeni ući, neka onda ne prigovaraju što su prisiljeni."

Vrlo je brzo rasla žeđ za krvlju. Lažni je trs u Španjolskoj sada iskoristio cara Maksimusa da se pridruži napadu na istinske vjernike koji su sa sobom imali Riječ i znamenje i čudesa. Tako je biskup Ithacus (385.) doveo neke priscilijaniste u Treves. Optužio ih je za vraćanje i nemoralnost i mnogi su smaknuti. Protiv toga su protestirali Martin od Tursa i Ambrozije od Milana i uzaludno preklinjali da prestane progonstvo. Kad se progonstvo produljilo ova su dva biskupa odbila imati zajedništvo s biskupom Hydatusom i drugima poput njega. Začudo, ali sinoda u Trevesu je odobravalu ubojstva.

Od tada nadalje, naročito kroz mračno doba, vidjet ćemo djecu tijela kako progone i uništavaju djecu Duha, iako i jedni i drugi polažu pravo na jednog Oca, kao što je bilo i u slučaju Jišmaela i Izaka. Potamnit će tama duhovne iskvarenosti i istinsko će svjetlo Božje izbljediti toliko dok ne bude vrlo slabog inteziteta. Ipak, Božje će obećanje vrijediti: "Svjetlo svijetli u tami, i tama tu ništa ne može učiniti."

Dakle, do sada nisam izložio tu stavku u povijesti koju sam obećao obuhvatiti, a to je miješanje Nimrodove religije i kršćanske religije. Sjetit ćete se da je Atal pobjegao iz Babilona u Pergam i podigao svoje kraljevstvo izvan dosega Rimskog Carstva. Ono je godinama cvjetalo, njegovano od boga ovog svijeta. Atala je slijedio niz kraljeva svećenika do vladavine Atala III kad je zbog razloga znanih samo u Božjoj suverenosti ostavio kraljevstvo Rimu. Julije Cezar je tada uzeo oboje, kraljevstvo fizičko i duhovno jer je postao Pontif Maximus babilonske religije i stoga je bio svećenik - kralj. Ovu su titulu nasljeđivali sljedeći carevi do vremena Maksimusa III koji ju je odbio. Prema Stevensovoj povijesti, upravo je tada papa uzeo poglavarstvo koje je car odbacio i danas u svijetu još uvijek postoji pontif i on je uistinu Pontif Maximus. On nosi trostruku krunu i prebiva u Rimu. A u Otk. 17 Bog više ne upućuje na Pergam kao prijestolje Sotonino niti kaže da tamo prebiva Sotona. Ne, prijestolna dvorana više nije u Pergamu, već je to TAJNA Babilon. Ona nije u Babilonu, već u TAJNI Babilon. Ona je u gradu na sedam brežuljaka. Njezina je glava antikrist jer je on preoteo položaj Krista koji je jedini posrednik i koji jedini može oprostiti grijeha. Da, Pontif Maximus je danas s nama.

DOKTRINA NIKOLAITA

Otk. 2, 15: "Tako i ti imaš onih što drže doktrinu nikolaita, koju Ja mrzim."

Sjetit ćete se da sam u efeškom dobu izložio da riječ nikolait dolazi od dvije grčke riječi: nikao što znači osvojiti i lao što znači laici. Nikolait znači "osvojiti laike". Dakle, zašto je to tako strašna stvar? To je strašno jer Bog nije nikad stavio Svoju crkvu u ruke izabranog vodstva koje se kreće s političarstvom. On je Svoju crkvu stavio pod skrb od Boga određenih, Duhom ispunjenih ljudi koji žive Riječ, koji vode ljude hraneći ih Riječju. On nije razdijelio ljude u klase tako da sveto svećenstvo vodi mnoštva. Istina je da vodstvo mora biti sveto, s druge strane takva mora biti cijela zajednica. Nadalje, nema mjesta u Riječi gdje svećenici ili propovjednici ili takvi posreduju između Boga i ljudi, niti postoji mjesto gdje su oni odvojeni u svom proslavljanju Gospoda. Bog želi da ga svi vole i služe Mu zajedno. Nikolaitizam uništava ta pravila i umjesto toga odvaja propovjednike od ljudi i čini vođe vrhovnim gospodarima umjesto slugama.

Dakle, ova je doktrina zapravo započela kao djelo u prvom dobu. Izgleda da problem leži u dvije

riječi: "starješine" (starješinstvo) i "nadglednici" (biskupi). Iako Pismo pokazuje da u svakoj crkvi postoji nekoliko starješina, neki su (među njima Ignacije) počeli naučavati da je ideja biskupa bila netko s prvenstvom ili autoritetom i upravljanjem nad starješinama.

Dakle, prava je istina da riječ "starješina" označava tko je osoba, dok riječ "biskup" označava službu istog čovjeka. Starješina je čovjek. Biskup je služba tog čovjeka. "Starješina" se uvijek i uvijek će se odnositi naprosto na čovjekovu kronološku dob u Gospodu. On je starješina, ne zato što je izabran ili postavljen itd., već zato što JE STARIJI. On je zreliji, izvježban, nije novoobraćenik, pouzdan je zbog iskustva i dugotrajne potvrde svog kršćanskog iskustva.

Ali ne, biskupi se nisu čvrsto držali Pavlovih poslanica, nego su otišli na Pavlov slučaj kada je pozvao starješine iz Efeza u Milet u Djelima apostolskim 20. U 17. stihu zapis navodi da su sazvane "starješine", a onda su u 28. stihu nazvani nadglednicima (biskupima). A ti su biskupi (bez sumnje politički nastrojani i željni moći) insistirali da je Pavao mislio da su "nadglednici" bili više nego lokalni starješina sa službenom funkcijom samo u svojoj vlastitoj crkvi. Za njih je biskup sada bio netko s proširenim autoritetom nad mnogo lokalnih vođa. Takva koncepcija nije bila ni po Pismu ni povijesna, iako je čak čovjek Polikarpovog kalibra naginjao takvoj organizaciji.

Stoga, to što je počelo kao djelo u prvom dobu načinjeno je doslovnom doktrinom, tako je i danas. Biskupi još uvijek polažu pravo na moć da upravljaju ljudima i postupaju s njima kako žele postavljajući ih u službu gdje to hoće. To poriče vodstvo Duha Svetoga koji je rekao: "Odvojite mi Pavla i Barnabu za djelo u koje sam ih pozvao." To je anti-Riječi i anti-Krista.

Mt. 20, 25 - 28: "Zato ih Isus dozove i reče: 'Znate da vladari pogana gospodare nad njima i velikaši vladaju nad njima. Neće tako biti među vama; nego: tko god hoće biti najveći među vama, neka vam bude poslužitelj. I tko god među vama hoće biti prvi, neka vam bude sluga; kao što ni Sin čovječji nije došao da Mu se služi, nego da služi i daje život Svoj kao otkupninu za mnoge."

Mt. 23, 8 - 9: "Vi se pak ne dajte nazivati 'Rabbi': jer jedan je vaš Gospodar - Krist - a svi ste vi braća. Ni 'ocem' ne nazivajte nikoga na zemlji: jer jedan je Otac vaš - onaj na nebesima."

Da bismo ovo još više razjasnili, dopustite mi da objasnim nikolaitizam na ovaj način.

Sjetite se da u Otk. 13, 3 kaže: "I vidjeh: jedna mu je od glava kao na smrt zaklana; ali mu smrtna rana bi iscijeljena te se sva zemlja zanese za zvijeri."

Dakle, znamo da je zaklana glava bila pogansko Rimsko Carstvo, ta velika politička svjetska sila. Ova je glava ponovno ustala kao "rimokatoličko duhovno carstvo". Dakle, promotrite ovo pažljivo. Što je politički poganski Rim činio što je bila osnova njezinog uspjeha? Ona je "podijelila pa vladala". To je bilo sjeme Rima - podijeli pa vladaj. Njezini su željezni zubi trgali i proždrali. Onaj koga je ona rastrgala i proždrla nije mogao ponovno ustati, kao kad je uništila Kartagu i po njoj posula sol. U njoj je, kad je ustala kao lažna crkva, ostalo isto željezno sjeme i njena je politika ostala ista - podijeli pa vladaj. To je nikolaitizam i Bog ga mrzi.

Dakle, dobro je znana povijesna činjenica da kad se ova pogreška uvukla u crkvu, ljudi su se počeli natjecati za službu biskupa što je rezultiralo time da je taj položaj bio davan obrazovanijima i materijalistički nastrojenim i politički usmjerenim ljudima. Ljudsko znanje i program počeli su preuzimati mjesto Božanske mudrosti i Duh Sveti više nije upravljao. To je uistinu bilo tragično zlo jer su biskupi počeli tvrditi da više nije potreban transparentan kršćanski karakter za propovijedanje Riječi ni za služenje obreda u crkvi jer su bili važni elementi i ceremonija. To je omogućilo zlim ljudima (zavodnicima) da rastrgaju stado.

S ljudskom doktrinom uzdizanja biskupa na mjesto koje im nije dano u Pismu, sljedeći je korak bio dijeljenje stupnjevanih titula koje su izrasle u religioznu hijerarhiju; jer su uskoro iznad biskupa postojali nadbiskupi i kardinali iznad nadbiskupa i do vremena Bonifacija trećeg nad svima je bio papa, Pontif.

Što s nikolaitskom doktrinom i stapanjem kršćanstva s babilonizmom, neto rezultati su morali biti ono što je Ezekiel vidio u pog. 8, 10: "Uđoh i pogledah. I gle, svakojaki oblici gmazova i gnjusnih životinja - sve idoli doma Izraelova, našarani na zidu, svuda uokolo."

Otk. 18, 2: "On poviče silno, jakim glasom, govoreći: "Pade, pade Babilon veliki, te postade prebivalištem zloduha i tamnicom svakom nečistom duhu, i kavezom svakoj ptici nečistoj i mrskoj; jer su se vinom gnjeva bluda njezina opili svi narodi."

Dakle, s ovom se nikolaitskom doktrinom, ovom vladavinom koja je bila ustanovljena u crkvi, mnogi ljudi nisu previše slagali jer su mogli čitati neobičnu poslanicu ili esej o Riječi kojeg je napisala neka pobožna osoba. Pa što je crkva učinila? Izopćila je pravedne učitelje i spalila svitke. Rekli su: "Potrebno je posebno obrazovanje za čitati i razumjeti Riječ. Pa, čak je i Petar rekao da su mnoge stvari koje je Pavao napisao bile teže razumljive." Uklonivši Riječ od ljudi, uskoro je došlo do toga da ljudi slušaju samo

ono što je svećenik imao za reći i čine ono što im je on rekao. To su nazvali Bogom i Njegovom svetom Riječi. Preuzeli su umove i živote ljudi i načinili ih slugama despotskog svećenstva.

Dakle, ako želite dokaz da Katolička crkva zahtijeva živote i umove ljudi, samo poslušajte edikt Teodozija X.

Prvi Teodozijev edikt

Ovaj je edikt objavljen odmah nakon što ga je krstila prva rimska crkva. "Volja je nas, triju careva, da se naši podanici nepokolebljivo pridržavaju religije koju je Rimljane naučavao sveti Petar, koja je vjerno sačuvana tradicijom i koju sada ispovijeda pontif, Damaz od Rima, i Petar, biskup Aleksandrije, čovjek apostolske svetosti prema instituciji apostola i doktrini Evanđelja; vjerujemo u jedno Božanstvo Oca, Sina i Duha Svetoga ravnopravnog veličanstva u svetom trojstvu. Naređujemo da se pristaše ove vjere nazivaju katoličkim kršćanima, besmislene sljedbenike drugih religija označavamo sramotnim nazivom krivovjerci i zabranjujemo da njihovi tajni sastanci svojataju ime crkava. Uz osudu božanske pravde, oni moraju očekivati tešku kaznu koju naš autoritet, vođen nebeskom mudrošću, bude smatrao odgovarajućom za nametnuti..."

Petnaest kaznenih zakona koje je ovaj car objavio u isto toliko godina, lišilo je evanđeoske ljude svih prava da prakticiraju svoju religiju, isključilo ih je iz svih građanskih službi, i prijetilo im je novčanim globama, zapljenom, prognanstvom i, čak u nekim slučajevima, smrću.

Znate što? Mi danas idemo upravo tim putem.

Rimokatolička crkva sebe naziva majkom crkvom. Naziva se prvom ili izvornom crkvom. To je apsolutno ispravno. Ona je bila izvorna prva crkva Rima koja se vratila u stari grijeh i otišla u grijeh. Bila je prva koja se organizirala. U njoj su nađena djela i zatim doktrina nikolaitizma. Nitko neće poreći da je ona majka. Ona je majka i rodila je kćeri. Dakle, kćer izlazi iz žene. Žena odjevena u skrlet sjedi na sedam rimskih brežuljaka. Ona je bludnica i donijela je kćeri. Te su kćeri protestantske crkve koje su izišle iz nje i zatim se vratile ravno natrag u organizaciju i nikolaitizam. Ova je majka kćeri-crkava nazvana bludnicom. To je žena koja je bila nevjerna svojim vjenčanim zavjetima. Bila je udana za Boga i zatim otišla bludničiti s đavlom i u svojim je bludništvima donijela kćeri koje su baš poput nje. Ova kombinacija majke i kćeri je anti-Riječi, anti-Duha i uslijed toga anti-Krista. Da, ANTIKRIST.

Dakle, prije nego što odem predaleko, želim spomenuti da su ti rani biskupi mislili da su oni iznad Riječi. Govorili su ljudima da im mogu oprostiti grijehe nakon ispovijedanja tih grijeha. To nije nikada bila istina. U drugom su stoljeću počeli krstiti djecu. Zapravo su vršili krštenje obnove. Nije ni čudno što su ljudi danas zbunjeni. Ako su onda bili tako zbunjeni, tako blizu Pedestenice, sada su, nekih 2 000 godina od izvorne istine, u najočajnijem stanju.

O, Crkvo Božja, postoji samo jedna nada. Vratite se Riječi i ostanite s Njom.

DOKTRINA BILEAMA

Otk. 2, 14: "Imaš nekih što drže doktrinu Bileama, koji je poučio Balaka da postavi kamen spoticanja pred sinove Izraelove te su jeli žrtvovano idolima i bludničili."

Dakle, jednostavno ne možete imati nikolaitsko ustrojstvo u crkvi i da također ne uđe ova druga doktrina. Vidite, ako uklonite Riječ Božju i kretanje Duha kao način proslavljanja (oni koji Me proslavljaju trebaju Me proslavljati u Duhu i istini) onda ćete ljudima kao zamjenu morati dati drugi oblik proslavljanja, a zamjena znači bileamizam.

Ako hoćemo razumjeti što je doktrina Bileama u novozavjetnoj crkvi, trebamo se vratiti i vidjeti što je ona bila u starozavjetnoj crkvi i primijeniti ju na to treće doba i zatim ju dovesti do sadašnjosti.

Priča se nalazi u Brojevima, od 22. do 25. poglavlja. Dakle, znamo da je Izrael bio Božji izabrani narod. Oni su bili pentekostalci svoga dana. Sklonili su se pod krv, svi su se krstili u Crvenom moru i izišli su iz voda pjevajući u Duhu i plešući pod energijom Duha Svetoga dok je Mirjam, proročica, svirala svoj bubanj. Pa, nakon određenog vremena putovanja ovi su sinovi Izraelovi došli do Moaba. Vi se sjećate tko je bio Moab. Bio je Lotov sin s jednom od njegovih vlastitih kćeri, a Lot je sa svoje strane bio Abrahamov nećak, tako su Izrael i Moab bili u rodu. Želim da to vidite. Moabci su znali istinu, živjeli po njoj ili ne.

Tako je Izrael došao do moapskih granica i poslao glasnike kralju govoreći: "Mi smo braća. Pusti nas da prođemo kroz tvoju zemlju. Ako naši ljudi ili naše životinje išta pojedu ili popiju, rado ćemo za to platiti." Ali kralj se Balak vrlo uzrujao. Ta glava te nikolaitske skupine nije bila spremna pustiti da crkva prođe sa svojim znamenjima, i čudesima i raznovrsnim očitovanjima Duha Svetoga, sa svojim licima koja su sjala Božjom slavom. Bilo je previše riskantno jer je mogao izgubiti neke iz svog mnoštva. Tako je Balak odbio pustiti da Izrael prođe. Zapravo, njegov strah od njih bio je toliko velik da je otišao k proroku plaćeniku zvanom Bileam i tražio ga da posreduje između njega i Boga i zaiska Svemogućeg da prokune

Izrael i onesposobi ih. A Bileam, budući da je bio željan sudjelovati u političkim stvarima i postati velik čovjek, bio je presretan da to učini. Ali vidjevši da mora pristupiti i biti saslušan od Boga da bi dobio da ljudi budu prokleti, jer sam to nije mogao učiniti, otišao je pitati Boga može li dobiti Njegovo dopuštenje da ode. Dakle, nije li to baš poput nikolaita koje imamo danas s nama? Oni proklinju svakog tko ne želi ići njihovim putem.

Kad je Bileam tražio Boga dopuštenje da ode, Bog ga je odbio. O, to je zaboljelo! Ali Balak je insistirao obećavajući mu čak i veće nagrade i čast. Tako se Bileam vratio Bogu. Dakle, jedan je odgovor od Boga trebao biti dovoljan. Ali ne samovoljnom Bileamu. Kad je Bog vidio njegovu tvrdoglavost, rekao mu je da ustane i ode. Brzo je odsedlao magarca i otišao. Trebao je shvatiti da je ovo naprosto bila Božja dopustiva volja i da ih ne bi mogao prokupati da je išao dvadeset puta i dvadeset puta pokušavao. Kako su ljudi danas poput Bileama! Vjeruju u tri Boga, krste se u tri titule umjesto IMENA, a ipak će Bog na njih poslati Duha kao što je poslao na Bileama i oni će nastaviti vjerovati da su sasvim ispravni, a ovdje su zapravo savršeni bileamisti. Vidite, doktrina Bileama. Idi dalje bez obzira. Napravi to na svoj način. Kažu: "Pa, Bog nas je blagoslovio. Mora da je u redu." Znam da vas je blagoslovio. Ne poričem to. Ali to je ista organizacijska ruta kojom je išao Bileam. To je prkošenje Božjoj Riječi. To je lažno učenje.

Tako je Bileam divljački išao cestom dok mu na put nije stao anđeo od Boga. Ali taj je prorok (biskup, kardinal, predsjedatelj, predsjednik i generalni nadglednik) bio toliko zaslijepljen za duhovne stvari mišlju časti, i slave i novca da nije mogao vidjeti anđela koji je stajao s isukanim mačem. Stajao je tamo da bi spriječio ludog proroka. Mali ga je magarac vidio i izmicao se amo-tamo dok naposljetku nije pritisnuo Bileamovu nogu o kameni zid. Magarac je stao i nije htio ići dalje. Nije mogao. Tako je Bileam skočio s njega i počeo ga tući. Tada je magarac počeo govoriti Bileamu. Bog je tom magarcu dopustio da govori u jeziku. Taj magarac nije bio hibrid, bio je originalno sjeme. Rekao je zaslijepljenom proroku: "Zar ja nisam tvoj magarac i nisam li te vjerno nosio?" Bileam je odgovorio: "Da, da, ti si moj magarac i do sada si me vjerno nosio. I ako te ne mogu pokrenuti, ubit ću te... Opa! Što je ovo, razgovaranje s magarcem? To je čudno, čini mi se da sam čuo magarca da govori, a ja sam na to odgovarao."

Bog je uvijek govorio u nekom jeziku. Govorio je na Baltazarevoj gozbi i zatim na Pedesetnici. On to ponovno čini danas. To je upozorenje o sudu koji uskoro dolazi.

Tada je anđeo Bileamu postao vidljiv. Rekao je Bileamu da nije bilo magarca sada bi već bio mrtav zbog iskušavanja Boga. Ali kad se Bileam obećao vratiti, poslan je dalje s upozorenjem da kaže samo ono što mu je Bog dao.

Tako je Bileam otišao dolje i podigao sedam žrtvenika za čiste žrtvene životinje. Ubio je ovna označavajući dolazak Mesije. Znao je što učiniti da pristupi Bogu. Imao je sasvim ispravnu mehaniku, ali ne dinamiku, isto kao i sada. Ne možete li to vidjeti nikolaiti? Izrael je tamo dolje u dolini prinosiso istu žrtvu čineći iste stvari, ali samo je jedan imao prateće znamenje. Samo je jedan imao Boga u svojoj sredini. Forma vas nikamo neće dovesti. Ona ne može uzeti mjesto očitovanja Duha. Upravo se to dogodilo u Niceji. Uspjeli su u Bileamovoj doktrini, ne u Božjoj doktrini. I spotakli su se, da, pali su. Postali su mrtvi ljudi.

Nakon što je žrtva bila prinešena, Bileam je bio spreman prorokovati. Ali Bog mu je vezao jezik i on ih nije mogao prokupati. Blagoslovio ih je.

Balak je bio jako ljut, ali Bileam s proroštvom nije mogao učiniti ništa. Ono je bilo izgovoreno po Duhu Svetom. Tako je Balak rekao Bileamu da ode dolje u dolinu i da pogleda na njihove stražnje dijelove da vidi ne postoji li možda neki način na koji ih može prokupati. Taktika koju je koristio Balak ista je taktika koju oni koriste danas. Velike denominacije omalovažavaju male skupine i što god nađu među njima da naprave skandal oni objavljuju i razgllašavaju. Ako moderni žive u grijehu, o tome nitko ne kaže ništa, ali neka jedan od izabranih zapadne u nepriliku i sve se novine okome na to diljem zemlje. Da, Izrael je imao svoje stražnje (tjelesne) dijelove. Imali su svoju stranu koja nije bila hvalevrijedna, ali usprkos njihovim nesavršenostima, prema naumu Božjem koji djeluje kroz izabranje, po milosti i ne po djelima, **IMALI SU OBLAK DANJU I OGNJENI STUP NOĆU, IMALI SU UDARENU STIJENU, MJEDENU ZMIJU I ZNAMENJE I ČUDESA.** Bili su potvrđeni - ne u sebi, nego u Bogu.

Bog nije imao ništa poštovanja za te nikolaita s njihovim dr.-ima, dr.-ima prava i dr.-ima teologije i svim njihovim finim organizacijama i najboljim čime se čovjek mogao hvalisati, ali jest imao poštovanja prema Izraelu jer su među sobom imali potvrđenu Riječ. Izrael zasigurno nije izgledao previše ulašteno upravo izašavši iz Egipta u strmoglavom bijegu, ali su ipak bili blagoslovljen narod. Sve što je znao u preko 300 godina bilo je pasti stada, brinuti za polja i robovanje u strahu od smrti pod Egipćanima. Ali, sad je bio slobodan. Bio je blagoslovljen narod kroz Božji suverenitet. Moab ga je zasigurno omalovažavao. Također i sve druge nacije. Organizacija uvijek omalovažava neorganizirane i, ili će ih odlučnošću uvesti u organizaciju ili ih uništiti kad oni ne žele doći.

Dakle, netko bi me mogao pitati: "Brate Branhame, zašto misliš da je Moab bio organiziran, a Izrael nije? Odakle ti ta ideja?" Upravo ovdje iz Biblije. Sve je to tipizirano ovdje. Sve zapisano u Starom

zavjetu što je u obliku priče zapisano je nama za upozorenje tako da mi iz toga možemo učiti.

Ovdje je to upravo u Br. 23, 9: "S vrha hridi ja ga gledam, s visoka ga motrim brijega. Gle naroda koji će ODVOJENO živjeti, MEĐU NARODE ON SE NEĆE BROJITI."

Tu je to. Bog gleda dolje s vrha hridi, ne u nekoj dolini tražeći njihove loše točke i osuđujući ih. Bog ih vidi na način na koji ih je želio vidjeti - s uzvisine ljubavi i milosti. Živjeli su ODVOJENO i nisu bili organizirani. Nisu imali kralja. Imali su proroka i prorok je imao Boga u sebi po Duhu, a Riječ je došla proroku i Riječ je otišla ljudima. Nisu pripadali UN-u. Nisu pripadali Svjetskom koncilu crkava, baptistima, prezbiterijancima, Skupštini Božjoj ili bilo kojoj drugoj skupini. Nisu trebali pripadati. Bili su udruženi s Bogom. Nije im trebao savjet bilo kojeg koncila - u svojoj su sredini imali "Tako kaže Gospod". Haleluja!

Dakle, usprkos činjenici da je Bileam znao pravilan pristup Bogu i da je mogao donijeti otkrivenje od Gospoda pomoću posebnog dara sile, on je još uvijek, usprkos svemu tome, bio biskup u lažnoj skupini. Jer što je on sada učinio da bi zadobio Balakovu naklonost? Smislio je plan u kojem bi Bog bio prisiljen postupiti prema Izraelu u smrti. Baš kao što je Sotona znao da može zavesti Evu (potaknuti je da padne u tjelesni grijeh) tako navodeći Boga da izrekne Svoju proglašenu osudu smrti protiv grijeha, tako je Bileam znao da ako bude mogao postići da Izrael griješi, Bog će morati postupiti prema njima u smrti. Tako je isplanirao način da ih navede da dođu preko i pridruže se u grijehu. Poslao je pozivnice da dođu na gozbu Baala peorskog (dođite i proslavljajte s nama). Dakle, Izrael je, bez sumnje, vidio gozbe Egipćana, pa nisu mislili da je previše pogrešno otići i samo gledati i možda jesti s ljudima. (Što je, uostalom, pogrešno u zajedništvu? Od nas se očekuje da ih volimo, zar ne, kako ih inače možemo pridobiti?) Biti prijateljski nikada nikome nije naudilo - ili su oni tako mislili. Ali kad su te seksi moapske žene počele plesati i svlačiti se dok su se vrtjele oko izvođači svoj rock and roll i twist, u Izralcima je narasla požuda i bili su gurnuti u preljub i Bog je u gnjevju ubio njih četrdeset i dvije tisuće.

I to je ono što su Konstantin i njegovi nasljednici učinili u Niceji i nakon Niceje. Pozvali su Božje ljude na konferenciju. I kad je crkva sjela jesti i ustala se zabavljati (sudjelujući u crkvenoj formi, ceremonijama i poganskim gozbama nazvanim po kršćanskim obredima) bila je uhvaćena u klopku, počinila je blud. I Bog je izišao.

Kad se bilo koji čovjek okrene od Riječi Božje i pridruži crkvi umjesto primanja Duha Svetoga, taj čovjek umire. Mrtav! On je upravo to. Nemojte se pridružiti crkvi. Nemojte ući u organizaciju i postati zaokupljeni crkvenim vjerovanjima i tradicijom ili bilo čime što uzima mjesto Riječi i Duha, inače ste mrtvi. Gotovo je. Mrtvi ste. Vječno odvojeni od Boga!

Upravo se to dogodilo u svakom dobu otada. Bog oslobodi ljude. Oni iziđu po krvi, posvećeni Riječju, prođu kroz vode krštenja i budu ispunjeni Duhom, ali ubrzo se prva ljubav ohladi i netko dobije ideju da bi se trebali organizirati da bi se sačuvali i pribavili si ime i u drugoj se generaciji organiziraju pravo natrag, a ponekad čak i prije toga. Više nemaju Duha Božjeg, samo formu proslavljanja. Mrtvi su. Hibridizirali su se s crkvenim vjerovanjem i formom i u njima nema života.

Tako je Bileam potaknuo Izraela da počini blud. Zna li da je tjelesno bludništvo isti istijani duh koji se nalazi u organiziranoj religiji? Rekao sam da je duh bludništva duh organizacije. A svi će se bludnici naći u ognjenom jezeru. To je ono što Bog misli o organizaciji. Da, zaista, bludnica i njezine kćeri bit će u ognjenom jezeru.

Denominacije nisu od Boga. Nikad nisu bile i nikad neće biti. To je pogrešan duh koji razdjeljuje Božje ljude na hijerarhiju i laike, i stoga je to pogrešan duh koji razdjeljuje ljude od ljudi. To je ono što čine organizacija i denominacije. U organiziranju se odvajaju od Božje Riječi i odvoje se u duhovni preljub.

Primijetite sada da je Konstantin ljudima dao posebne gozbe. Bile su to stare poganske gozbe s novim imenima uzetim iz crkve ili su u nekim slučajevima uzimani kršćanski obredi i zlouporabljani poganskim ceremonijama. Uzeo je proslavljanje boga sunca i promijenio ga u Sina Božjega. Umjesto slavljenja na 21. prosinca, kad su slavili gozbu bogu sunca, prebacili su na 25. prosinca i to nazvali rođendanom Sina Božjega. Ali mi znamo da je On rođen u travnju kada izlazi život, ne u prosincu. I uzeli su gozbu Aštarti i to nazvali uskršnjim slavljenjem u kojem se od kršćanina očekuje da slavi smrt i uskrsnuće Gospoda. Zapravo, to je bila poganska gozba Aštarti.

Postavili su oltare u crkvu. Unutra su stavili likove. Ljudima su dali ono što su nazvali apostolskim vjerovanjem iako to ne možete pronaći u Bibliji. Učili su ljude proslavljanju predaka čineći time Rimokatoličku crkvu najvećom spiritističkom crkvom u svijetu. U tom je kavezu bila svaka nečista ptica. A imate protestante s njihovim organizacijama koji čine istu stvar.

Jeli su žrtvovano idolima. Dakle, ne kažem da ovo stvarno znači da su doslovce jeli mesa žrtvovana idolima. Jer iako je jeruzalemski koncil govorio protiv toga, Pavlu do toga nije puno stalo jer je rekao da idoli nisu ništa. Bilo je to samo pitanje savjesti, osim kad je sablažnjavalo slabijeg brata i tada nije bilo dopušteno. Nadalje, ovo Otkrivenje ima veze s poganima, a ne sa Židovima, budući da su ovo poganske

crkve. Ovo vidim u istom svjetlu u kojem vidim riječi Gospoda: "Ako ne jedete Moje tijelo i ne pijete Moju krv, nemate život u sebi. Neće čovjek živjeti samo o kruhu, nego o svakoj riječi što izlazi iz usta Božjih." Možete vidjeti da je jedenje zapravo sudjelovanje u duhovnom smislu.

Tako, kad su se ovi ljudi klanjali likovima, palili svijeće, koristili poganske blagdane, ispovijedali svoje grijehе ljudima (od čega sve pripada đavoljskoj religiji) bili su dionici s đavlom i nisu bili od Gospoda. Bili su u idolopoklonstvu, priznali oni to ili ne. Mogu govoriti sve što žele da su oltari i tamjan samo da ih podsjetite na molitve Gospodnje ili što god oni misle da to znači, i mogu reći da kad se mole pred likom da je to samo radi naglašavanja, i da kad se ispovijedaju svećeniku da to zapravo u svojim srcima čine Bogu i kad kažu da im svećenik oprašta da on to samo čini u Ime Gospoda, mogu reći što žele, ali sudjeluju u dobro znanom balibonskoj, sotonskoj religiji i udružili su se s idolima i počinili duhovni blud, što znači smrt. Oni su mrtvi.

Dakle, crkva i država bile su vjenčane. Crkva se udružila s idolima. Mislili su, s državnom moći iza sebe, da je sada: "Kraljevstvo došlo i Božja je volja nametnuta na zemlji." Nije čudo što Rimokatolička crkva ne iščekuje povratak Gospoda Isusa. Oni nisu milenijalisti. Oni svoj milenij imaju upravo ovdje. Papa vlada upravo sada i Bog vlada u njemu. Tako da kad On dođe, po njima, to mora biti kad su pripremljena nova nebesa i zemlja. Ali u krivu su. Taj je papa glava lažne crkve, a postojat će milenij, ali dok bude trajao on neće biti u njemu. Bit će negdje drugdje.

UPOZORENJE

Otk. 2, 16: "Pokaj se; inače dolazim k tebi uskoro i borit ću se s njima mačem usta Svojih."

Što On drugo može reći? Može li Bog previdjeti grijeh onih koji su uzalud nosili Njegovo Ime? Postoji samo jedan način za primiti milost u času grijehа, POKAJ SE. Ispovijedi da si u krivu. Dođi Bogu po oprostjenje i po Duha Božjeg. Ovo je zapovijed od Boga. Ne pokoriti se je smrt jer On kaže: "Zaratit ću s vama mačem u ustima Svojim." Zvijer je ratovala sa svetima, ali Bog će ratovati sa zvijeri. Oni koji su se borili protiv Riječi jednog će dana uvidjeti da se Riječ bori protiv njih. Ozbiljna je stvar oduzeti ili dodati Božjoj Riječi. Jer oni koji su je izmijenili i učinili s njom kako im je odgovaralo, što će biti njihov kraj nego smrt i uništenje? Ali milost Božja još uvijek uzvikuje: "Pokaj se!" O, kako su ugodne misli pokajanja. U svojim rukama ne donosim ništa, jednostavno se držim Tvoga križa. Donosim svoju žalost. Kajem se što sam ono što jesam i ono što sam učinio. Dakle, to je krv, ništa nego krv Isusova. Za što ćete se odlučiti? Pokajanje ili mač smrti? Na vama je!

NAGRADE

Otk. 2, 17: "Tko ima uho, neka čuje što Duh govori crkvama! Onome tko pobijedi ću dati jesti od mane skrivene; i dat ću mu kamen bijeli, a u kamenu napisano novo ime koje nitko ne zna, osim onoga koji ga prima."

Svaka poruka svakom dobu pruža vjerniku poticaj ohrabrujući ga da bude pobjednik i tako bude nagrađen od Gospoda. U ovom dobu Duh obećava sakrivenu manu i novo ime napisano u bijelom kamenu.

Dakle, budući da je svaka od ovih poruka upućena 'anđelu' - (ljudskom glasniku) njega zapada vrlo velika odgovornost kao i divna privilegija. Tim ljudima Bog daje posebna obećanja, kao u slučaju dvanaestorice apostola koji sjede na dvanaest prijestolja sudeći dvanaest plemena Izraelovih. Zatim, sjetite se da je Pavlu bilo dano posebno obećanje: ono o privođenju Isusu ljudi iz Nevjeste u njegovom danu, 2 Kor. 11, 2: "No ljubomorani sam na vas Božjom ljubomorom: jer sam vas zaručio s jednim mužem da vas kao čistu djevicu privedem Kristu."

Tako će to biti sa svakim glasnikom koji je bio vjoran Riječi svoga časa i svoga doba. Tako će biti u posljednji dan. Bit će to ista posebna nagrada koja je bila dana Pavlu. Mislim da se većina od vas sjeća kako sam rekao da sam se uvijek bio bojao umrijeti da se ne bi susreo s Gospodom i da On ne bude nezadovoljan sa mnom budući da sam Ga toliko mnogo puta iznevjerio. Pa, jednog sam jutro razmišljao o tome dok sam ležao u krevetu i iznenada sam bio uznesen u vrlo neobičnoj viziji. Kažem da je bila neobična jer sam imao tisuće vizija i ni jednom mi se nije činilo da napuštam svoje tijelo. Ali tamo sam bio uznesen i osvrnuo sam se vidjeti svoju suprugu i vidio sam svoje tijelo kako leži tamo pokraj nje. Zatim sam se našao na najljepšem mjestu koje sam ikada vidio. Bio je to raj. Vidio sam mnoštva najljepših i najsretnijih ljudi koje sam ikada vidio. Svi su oni izgledali tako mladi - oko 18 do 21 godine starosti. Među njima nije bilo sijede kose, ni bore niti bilo kojeg deformiteta. Sve su mlade žene imale kosu do svojih strukova, a mladići su bili tako zgodni i snažni. O, kako su mi zaželjeli dobrodošlicu. Grlili su me i nazivali me svojim dragim bratom i neprestano mi govorili kako su radosni da me vide. Dok sam se pitao tko su svi ti ljudi, netko pokraj mene je rekao: "Oni su tvoji ljudi."

Bio sam toliko zapanjen da sam pitao: "Jesu li svi ovi Branhami?"

On je rekao: "Ne, oni su tvoji obraćenici." Zatim je pokazao na jednu damu i rekao: "Pogledaj tu mladu damu kojoj si se trenutak prije divio. Imala je 90 godina kad si je pridobio za Gospoda."

Rekao sam: "O, kad pomislim da je ovo ono čega sam se bojao."

Taj je čovjek rekao: "Mi ovdje počivamo dok čekamo dolazak Gospoda."

Odgovorio sam: "Želim Ga vidjeti."

Rekao je: "Još Ga ne možeš vidjeti, ali On dolazi uskoro, i kad dođe, prvo će doći k tebi i bit ćeš suđen prema Evanđelju koje si propovijedao, a mi ćemo biti tvoji podređeni."

Rekao sam: "Hoćeš li reći da sam ja odgovoran za sve ove?"

Rekao je: "Sve i jednog. Bio si rođen kao vođa."

Pitao sam ga: "Hoće li svatko biti odgovoran? Što sa svetim Pavlom?"

Odgovorio mi je: "On će biti odgovoran za svoj dan."

"Pa," rekao sam, "ja sam propovijedao isto Evanđelje koje je propovijedao Pavao." A mnoštvo je povikalo: "Mi počivamo na tome."

Da, mogu vidjeti da će Bog dati posebnu nagradu Svojim glasnicima koji su vjerno izvršili dužnost koju im je On dodijelio. Ako su primili otkrivenje Riječi za to doba i vjerno propovijedali u svom danu, te živjeli ono što su propovijedali, primit će veliku nagradu.

Dakle, s ovom mišlju u umu, pogledajte ponovno taj stih. "Dat ću mu mane skrivene." Svi mi znamo da je mana bila hrana anđela, bila je ono što je Bog spustio na travu za Izrael u vrijeme njegovih lutanja. Bila je to savršena hrana. Bilo je zapanjujuće kako su ih te male kuglice hrane držale u savršenom zdravlju. Nitko se nije razbolio. Ona je bila sve što su trebali. Kada je napravljen kovčeg, u njega su stavili nešto te mane. Zatim je kovčeg stavljen iza zastora i samo bi mu se veliki svećenik usudio pristupiti i tada je morao imati žrtvenu krv. Kruh s neba, kojeg je simbolizirala mana, jednog je dana sišao s neba i postao Životom za sve koji vjeruju u Njega. Rekao je: "Ja sam kruh života. Ja sam kruh živi koji je sišao s neba, tko bude jeo od toga Kruha živjet će zauvijek." Kad je On otišao, ostavio nam je Svoju Riječ: "Neće čovjek živjeti samo o kruhu, nego o svakoj riječi što izlazi iz usta Božjih."

Njegova je Riječ bila kruh. Bila je savršena mana, po kojoj ako čovjek živi nikada neće umrijeti. Ali upravo nakon smrti otaca, činilo se da nitko ne zna točnu istinu i u kratko se vrijeme činilo da je ova mana postala skrivena ljudima. Ali u samom dobu Bog je počeo vraćati po otkrivenju ono što je bilo skriveno dok u ovom posljednjem danu prema Otk. 10, 7 ne dođe prorok i otkrije sve tajne i tada će doći Gospod. Dakle, u svakom dobu, kažem, glasnici su primili skrivenu istinu. Ali oni je nisu primili samo za sebe. Već je to kao što je bilo kad je od učenika zatraženo da mnoštvu posluže kruhove i ribe. Isus im je dao razlomljenu hranu, a oni su je redom dali ljudima. Bog Svoju skrivenu manu daje pobjedniku. Drugačije ne može biti. On ne bi otvorio Svoje riznice onima koji s prezirom odbiju ono što je već otkriveno.

Ono što sam govorio o glasniku svakog doba koji prima od Boga nešto od izvorne istine Pedesetnice tipizirano je u Starom zavjetu gdje je Mojsiju zapovjedbno da pokupi tri i pol pinte [Tri i pol pinte iznosi nešto više od jedne i pol litre. - prevoditelj] mane i stavi ju u zlatnu posudu iza zastora Svetinje nad svetinjama. Tamo je mogao ući sa žrtvenom krvlju veliki svećenik svake generacije. Tada je mogao uzeti mali dio ove mane (jer se ona nije pokvarila) koja je bila dio izvorne i pojesti je. Dakle, u svakom je dobu Gospodnjem glasniku za to doba dano otkrivenje Boga za to određeno razdoblje. Jednom kad je glasnik prosvijetljen istinom, donio bi tu istinu ljudima. I oni čije su uši bile otvorene Duhom, čuli bi tu istinu, vjerovali je i živjeli je.

Dakle, postoji također misao o budućem jedenju skrivene mane. Mislim da će to biti vječno jedenje otkrivenja Isusa Krista u vječnim dobima koja imaju doći. Kako bismo inače mogli početi upoznavati neistraživo bogatstvo Njegovog vlastitog Bića? Sve što smo čeznuli znati, sva naša neodgovorena pitanja, sve će to biti otkriveno. Primit ćemo to od Krista, Života našeg. O, ponekad mislimo da smo ovdje dolje spoznali malo o Njemu i Njegovoj Riječi i to je toliko dobro i raduje nas, ali jednoga dana kad se naša tijela promijene ta će Riječ i On postati ono što nikada nismo ni sanjali da je moguće.

Ovdje također kaže da će On pobjedniku dati bijeli kamen, a u (ne na) kamenu novo ime koje zna samo vlasnik. Dakle, poznata je ideja o novom imenu. Abram je promijenjen u Abrahama, Saraja u Saru, Jakov u Izraela, Šimun u Petra i Savao u Pavla. Ova su imena ili prouzročila promjenu ili su dana zbog promjene. Tek nakon što je Gospod promijenio Abram i Saraji njihova imena, bili su spremni primiti dolazećeg sina. U Jakovljevom slučaju, on je morao pobijediti i tada je nazvan knezom. U slučaju Šimuna i Savla, kad su primili Gospoda, došla je njihova promjena. I danas je svatko od nas istinskih vjernika imao promjenu u imenu. Mi smo kršćani. To je ime zajedničko svima nama. Ali jednog ćemo dana imati drugu promjenu, sigurno ćemo primiti novo ime. Lako bi moglo biti da je to ime bilo naše istinsko i izvorno ime zapisano u Jaganjčevoj Knjizi života od utemeljenja svijeta. On zna to ime, ali mi ne. Jednoga ćemo

dana po Njegovoj dobrohotnosti mi također znati.

Bijeli kamen! Kako lijepo! Evo još jedne slike svetoga koji prima plaću iz Božje ruke za svoje kušnje na zemlji. Znaite, nakon Konstantina, lažna je crkva mogla svojom rukom posegnuti u državnu blagajnu i time podići lijepe građevine pune krasnog kiparstva. Ovi su kipovi, načinjeni od bijelog mramora, zapravo bili rimski idoli preimenovani u svece. Crkve i njihovi namještaji bili su izuzetno lijepi, kao što se i vidi danas. Ali Bog nije bio s njima. Gdje je bio Bog? Bio je sa Svojim svetima u nekoj maloj kući ili u špilji ili nekom divljem planinskom području gdje su se sakrili od članova lažne crkve. Oni nisu imali lijepe građevine, zborove obučene u toge, finu odjeću i druge svjetovne atrakcije. Ali sada je u ovom posebnom obećanju istinskim vjernicima svih doba Bog proglasio da će im dati nagrade velike ljepote i vječnog trajanja. Neka bogati omalovažavaju siromašne. Neka daju velike svote crkvi da ona sa svoje strane može iskazati priznanje darivatelju stavljajući javno vidljive mramorne spomen-ploče ili neko kiparstvo njima u čast da bi svi mogli pljeskati. Jednog će dana Bog koji vidi i zna sve još jednom odati priznanje udovici što je dala sve svoje, makar su to bile samo dvije lepte, a sam On nagrađuje nebeskim blagom.

Da, skrivena mana i novo ime u bijelom kamenu. Kako nam je dobar Gospod da nas tako divno nagradi, a tako nismo zaslužili. O, želim uvijek biti spreman činiti Njegovu volju i sabirati blago na nebu.

www.messagehub.info

Propovijedao
William Marrion Branham
„... u dane glasa...” Otk. 10, 7